

TRAKTAT Z NICEI

ZMIENIAJĄCY TRAKTAT O UNII EUROPEJSKIEJ, TRAKTATY USTANAWIAJĄCE
WSPÓLNOTY EUROPEJSKIE I NIEKTÓRE ZWIĄZANE Z NIMI AKTY

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL BELGÓW,
JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA DANII,
PREZYDENT REPUBLIKI FEDERALNEJ NIEMIEC,
PREZYDENT REPUBLIKI GRECKIEJ,
JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL HISZPANII,
PREZYDENT REPUBLIKI FRANCUSKIEJ,
PREZYDENT IRLANDII,
PREZYDENT REPUBLIKI WŁOSKIEJ,
JEGO KRÓLEWSKA WYSOKOŚĆ WIELKI KSIĄŻĘ LUKSEMBURGA,
JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA NIDERLANDÓW,
PREZYDENT FEDERALNY REPUBLIKI AUSTRII,
PREZYDENT REPUBLIKI PORTUGALSKIEJ,
PREZYDENT REPUBLIKI FINLANDII,
JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL SZWECJI,
JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA WIELKIEJ BRYTANII I
IRLANDII PÓŁNOCNEJ,
PRZYWOŁUJĄC historyczne znaczenie przezwyciężenia podziału kontynentu europejskiego,
PRAGNĄC zakończyć rozpoczęty przez Traktat z Amsterdamu proces przygotowania instytucji Unii
Europejskiej do działania w rozszerzonej Unii,
ZDECYDOWANI na tej podstawie intensywnie prowadzić negocjacje w sprawie przystąpienia, tak aby
doprowadzić je do pomyślnego zamknięcia, zgodnie z procedurą ustanowioną w Traktacie o Unii Europejskiej,
POSTANOWILI zmienić Traktat o Unii Europejskiej, Traktaty ustanawiające Wspólnoty Europejskie i niektóre
związane z nimi akty
i w tym celu powołali jako swych pełnomocników:

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL BELGÓW:

Louisa MICHELA,
Wicepremiera i Ministra Spraw Zagranicznych;

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA DANII:

Mogensa LYKKETOFTA,
Ministra Spraw Zagranicznych;

PREZYDENT REPUBLIKI FEDERALNEJ NIEMIEC:

Josepha FISCHERA,
Federalnego Ministra Spraw Zagranicznych i Wicekanclerza Federalnego;

PREZYDENT REPUBLIKI GRECKIEJ:

Georgiosa PAPANDEOU,
Ministra Spraw Zagranicznych;

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL HISZPANII:

Josepha PIQUÍ I CAMPSA,
Ministra Spraw Zagranicznych;

PREZYDENT REPUBLIKI FRANCUSKIEJ:

Huberta VÉDRINE' A,
Ministra Spraw Zagranicznych;

PREZYDENT IRLANDII:

Briana COWENA,
Ministra Spraw Zagranicznych;

PREZYDENT REPUBLIKI WŁOSKIEJ:

Lamberto DINIEGO,
Ministra Spraw Zagranicznych;

JEGO KRÓLEWSKA WYSOKOŚĆ WIELKI KSIĄŻĘ LUKSEMBURGA:

Lydie POLFER,
Wicepremier i Minister Spraw Zagranicznych i Handlu Zagranicznego;

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA NIDERLANDÓW:

Joziasa Johannesena VAN AARTSENA,
Ministra Spraw Zagranicznych;

PREZYDENT FEDERALNY REPUBLIKI AUSTRII:

Benitę FERRERO-WALDNER,
Minister Spraw Zagranicznych;

PREZYDENT REPUBLIKI PORTUGALSKIEJ:

Jaime GAMEŁ,
Ministra Spraw Zagranicznych;

PREZYDENT REPUBLIKI FINLANDII:

Erkki'ego TUOMIOJA,
Ministra Spraw Zagranicznych;

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL SZWECJI:

Annę LINDH,
Minister Spraw Zagranicznych;

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA WIELKIEJ BRYTANII I
IRLANDII PÓŁNOCNEJ:

Robina COOKA,
Sekretarza Stanu ds. Zagranicznych i Wspólnoty;

KTÓRZY, po wymianie swych pełnomocnictw uznanych za należyte i sporządzone we właściwej formie,

UZGODNILI, CO NASTĘPUJE:

CZĘŚĆ PIERWSZA ZMIANY RZECZOWE

Artykuł 1

W Traktacie o Unii Europejskiej wprowadza się zmiany zgodnie z postanowieniami niniejszego artykułu.

1. Artykuł 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

1. Na uzasadniony wniosek jednej trzeciej Państw Członkowskich, Parlamentu Europejskiego lub Komisji, Rada, stanowiąc większością czterech piątych swych członków po uzyskaniu zgody Parlamentu Europejskiego, może stwierdzić istnienie wyraźnego ryzyka poważnego naruszenia przez Państwo Członkowskie zasad wymienionych w artykule 6 ustęp 1 i skierować do tego Państwa stosowne zalecenia. Przed dokonaniem takiego stwierdzenia Rada wysłuchuje dane Państwo Członkowskie i stanowiąc zgodnie z tą samą procedurą, może wezwać osoby niezależne do przedłożenia w rozsądnym terminie sprawozdania w sprawie sytuacji w tym Państwie.

Rada regularnie bada czy powody dokonania takiego stwierdzenia pozostają aktualne.

2. Rada zebrana w składzie szefów państw lub rządów, stanowiąc jednomyślnie na wniosek jednej trzeciej Państw Członkowskich lub Komisji i po uzyskaniu zgody Parlamentu Europejskiego, może stwierdzić, po wezwaniu rządu Państwa Członkowskiego do przedstawienia swoich uwag, poważne i stałe naruszenie przez to Państwo Członkowskie zasad określonych w artykule 6 ustęp 1.

3. Po dokonaniu stwierdzenia na mocy ustępu 2, Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może zdecydować o zawieszeniu niektórych praw wynikających ze stosowania niniejszego Traktatu dla tego Państwa Członkowskiego, łącznie z prawem do głosowania przedstawiciela rządu tego Państwa Członkowskiego w Radzie. Rada uwzględnia przy tym możliwe skutki takiego zawieszenia dla praw i obowiązków osób fizycznych i prawnych.

Obowiązki, które ciążą na tym Państwie Członkowskim na mocy niniejszego Traktatu, pozostają w każdym przypadku wiążące dla tego Państwa.

4. Rada może następnie, stanowiąc większością kwalifikowaną, zdecydować o zmianie lub uchyleniu środków podjętych na podstawie ustępu 3, w przypadku zmiany sytuacji, która doprowadziła do ich ustanowienia.

5. Do celów niniejszego artykułu Rada stanowi nie biorąc pod uwagę głosu przedstawiciela rządu danego Państwa Członkowskiego. Wstrzymanie się od głosu członków obecnych lub reprezentowanych nie stanowi przeszkody w podjęciu decyzji określonych w ustępie 2. Większość kwalifikowana jest określona jako taki sam udział głosów ważonych danych członków Rady jak ustalony w artykule 205 ustęp 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

Niniejszy ustęp stosuje się również w przypadku zawieszenia praw do głosowania zgodnie z ustępem 3.

6. Do celów ustępów 1 i 2 Parlament Europejski stanowi większością dwóch trzecich oddanych głosów, reprezentującą większość jego członków.”

2. Artykuł 17 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

1. Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa obejmuje wszelkie sprawy dotyczące bezpieczeństwa Unii, w tym stopniowe określanie wspólnej polityki obronnej, która mogłaby doprowadzić do wspólnej obrony, jeśli Rada Europejska tak zdecyduje. W takim przypadku Rada Europejska zaleca Państwom Członkowskim podjęcie decyzji zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

Polityka Unii, określona w niniejszym artykule, nie uchybia specyficznemu charakterowi polityki bezpieczeństwa i obronnej niektórych Państw Członkowskich. Szanuje ona wynikające z Traktatu Północnoatlantyckiego zobowiązania Państw Członkowskich, które uważają, że ich wspólna obrona jest wykonywana w ramach Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego (NATO) oraz jest zgodna z przyjętą w tych ramach wspólną polityką bezpieczeństwa i obroną.

Stopniowe określanie wspólnej polityki obronnej będzie wspierane, w zakresie, w jakim Państwa Członkowskie uznają to za właściwe, współpracą między nimi w dziedzinie zbrojeń.

2. Sprawy określone w niniejszym artykule obejmują misje humanitarne i ratunkowe, misje utrzymania pokoju oraz misje zbrojne służące zarządzaniu kryzysami, w tym przywracaniu pokoju.

3. Decyzje mające wpływ na kwestie polityczno-obronne, będące przedmiotem niniejszego artykułu, są podejmowane bez uszczerbku dla polityk i zobowiązań określonych w drugim akapicie ustępu 1.

4. Niniejszy artykuł nie stanowi przeszkody w rozwijaniu ściślejszej współpracy między dwoma lub wieloma Państwami Członkowskimi na poziomie dwustronnym oraz w ramach Unii Zachodnioeuropejskiej (UZE) i NATO, o ile współpraca ta nie jest sprzeczna i nie utrudnia współpracy przewidzianej w niniejszym tytule.

5. Dla wspierania realizacji celów ustalonych w niniejszym artykule, jego postanowienia będą zmieniane zgodnie z artykułem 48.”

3. W pierwszym akapicie artykułu 23 ustęp 2 dodaje się następujące trzecie tiret:

„- mianuje specjalnego przedstawiciela zgodnie z artykułem 18 ustęp 5.”

4. Artykuł 24 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 24

1. Jeżeli do wykonania postanowień niniejszego tytułu niezbędne jest zawarcie umowy z jednym lub z większą liczbą państw bądź z organizacjami międzynarodowymi, Rada może upoważnić Prezydencję, wspieraną w miarę potrzeby przez Komisję, do podjęcia rokowań w tym celu. Umowy takie są zawierane przez Radę na podstawie zalecenia Prezydencji.

2. Rada stanowi jednomyślnie, jeżeli umowa dotyczy zagadnienia wymagającego jednomyślności przy podejmowaniu decyzji wewnętrznych.

3. Jeżeli umowa ma na celu wprowadzenie w życie wspólnego działania lub wspólnego stanowiska, Rada stanowi większością kwalifikowaną, zgodnie z artykułem 23 ustęp 2.

4. Postanowienia niniejszego artykułu mają zastosowanie również do dziedzin uregulowanych tytułem VI. Jeżeli umowa dotyczy zagadnienia wymagającego większości kwalifikowanej przy podejmowaniu decyzji lub środków wewnętrznych, Rada stanowi większością kwalifikowaną, zgodnie z artykułem 34 ustęp 3.

5. Umowa nie wiąże Państwa Członkowskiego, którego przedstawiciel w Radzie oświadczył, że musi ono stosować się do wymogów własnej procedury konstytucyjnej; inni członkowie Rady mogą uzgodnić, że mimo tego umowa ta będzie miała zastosowanie tymczasowe.

6. Umowy zawarte zgodnie z warunkami określonymi w niniejszym artykule wiążą instytucje Unii.”

5. Artykuł 25 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 25

Bez uszczerbku dla postanowień artykułu 207 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa obserwuje sytuację międzynarodową w dziedzinach objętych wspólną polityką zagraniczną i bezpieczeństwa oraz przyczynia się do określania polityk, wydając opinie dla Rady – na jej żądanie lub z inicjatywy własnej. Czuwa on również nad wprowadzaniem w życie uzgodnionych polityk, bez uszczerbku dla kompetencji Prezydencji i Komisji.

W zakresie objętym niniejszym tytułem, Komitet ten sprawuje, pod kierunkiem Rady, kontrolę polityczną i kierownictwo strategiczne nad operacjami zarządzania kryzysami.

Rada może upoważnić Komitet do podjęcia, w celu i na czas trwania operacji zarządzania kryzysami, określonych przez Radę decyzji dotyczących kontroli politycznej i kierownictwa strategicznego nad operacją, bez uszczerbku dla artykułu 47.”

6. Dodaje się następujące artykuły:

„Artykuł 27a

1. Celem wzmocnionej współpracy, w którejkolwiek z dziedzin określonych w niniejszym tytule, jest chronienie wartości i służenie interesom Unii jako całości, poprzez potwierdzanie jej tożsamości jako spójnej siły na arenie międzynarodowej. Wzmocniona współpraca realizowana jest z poszanowaniem:

- zasad, celów, ogólnych wytycznych i spójności wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz podjętych w jej ramach decyzji;

- kompetencji Wspólnoty Europejskiej i

- spójności wszystkich polityk Unii z jej działaniami zewnętrznymi.

2. Artykuły 11-27 oraz artykuły 27b-28 stosują się do wzmocnionej współpracy określonej w niniejszym artykule, chyba, że artykuł 27c oraz artykuły 43-45 stanowią inaczej.

Artykuł 27b

Na mocy niniejszego tytułu wzmocniona współpraca odnosi się do wprowadzania w życie wspólnych działań lub wspólnych stanowisk. Nie odnosi się do spraw mających wpływ na kwestie wojskowe lub polityczno-obronne.

Artykuł 27c

Państwa Członkowskie, które zamierzają ustanowić między sobą wzmocnioną współpracę na mocy artykułu 27b, kierują w tym celu wniosek do Rady.

Wniosek przekazywany jest Komisji i do informacji Parlamentu Europejskiego. Komisja wydaje opinię, dotyczącą w szczególności spójności proponowanej wzmocnionej współpracy z politykami Unii. Upoważnienia udziela Rada, stanowiąc zgodnie z akapitami drugim i trzecim artykułu 23 ustęp 2 i artykułami 43-45.

Artykuł 27d

Bez uszczerbku dla kompetencji Prezydencji lub Komisji, sekretarz generalny Rady, wysoki przedstawiciel do spraw wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa zapewnia w szczególności, by Parlament Europejski i wszyscy członkowie Rady byli w pełni poinformowani o realizacji wzmocnionej współpracy w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa.

Artykuł 27e

Każde Państwo Członkowskie, które pragnie uczestniczyć we wzmocnionej współpracy na mocy artykułu 27c, notyfikuje swój zamiar Radzie i informuje Komisję. W terminie trzech miesięcy od otrzymania tej notyfikacji Komisja przedkłada Radzie opinię. W terminie czterech miesięcy od otrzymania tej notyfikacji Rada podejmuje decyzję w sprawie wniosku oraz o przepisach szczególnych, które może uznać za niezbędne. Decyzję uważa się za przyjętą, chyba że Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną w tym samym terminie, zadecyduje o jej wstrzymaniu; w tym przypadku Rada uzasadnia swoją decyzję oraz określa termin jej ponownego rozpatrzenia.

Do celów niniejszego artykułu Rada stanowi większością kwalifikowaną. Większość kwalifikowana jest określona jako taki sam udział głosów ważonych i taki sam udział liczby danych członków Rady jak ustalony w trzecim akapicie artykułu 23 ustęp 2.”

7. W drugim akapicie artykułu 29, drugie tiret otrzymuje brzmienie:

„- ściślejszej współpracy organów sądowych oraz innych właściwych organów w Państwach Członkowskich, w tym współpracy za pośrednictwem Europejskiej Jednostki Współpracy Sądowej („Eurojust”), zgodnie z postanowieniami artykułów 31 i 32;”

8. Artykuł 31 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 31

1. Wspólne działanie w dziedzinie współpracy sądowej w sprawach karnych obejmuje między innymi:

a) ułatwianie i przyspieszanie współpracy między ministerstwami i organami sądowymi lub odpowiednimi organami Państw Członkowskich, w tym, w miarę potrzeby współpracy za pośrednictwem Eurojust, w zakresie procedury sądowej i wykonywania orzeczeń;

b) ułatwianie ekstradycji między Państwami Członkowskimi;

c) zapewnianie, w zakresie niezbędnym do usprawnienia tej współpracy, zgodności norm stosowanych w Państwach Członkowskich;

d) zapobieganie sporom o właściwość między Państwami Członkowskimi;

e) stopniowe przyjmowanie środków ustanawiających minimalne normy dotyczące znamion przestępstw i kar w dziedzinach przestępczości zorganizowanej, terroryzmu i nielegalnego handlu narkotykami.

2. Rada wspiera współpracę za pośrednictwem Eurojust przez:

a) umożliwienie Eurojust właściwej koordynacji działań pomiędzy krajowymi organami ścigania Państw Członkowskich;

b) popieranie wspomagania przez Eurojust dochodzeń w sprawach karnych w sprawach poważnej przestępczości transgranicznej, zwłaszcza w ramach przestępczości zorganizowanej, ze szczególnym uwzględnieniem analiz przeprowadzonych przez Europol;

c) ułatwianie ścisłej współpracy między Eurojust i Europejską Siecią Sądową, zwłaszcza w celu ułatwienia wykonania wniosków o udzielenie pomocy prawnej i realizacji wniosków o ekstradycję.”

9. Artykuł 40 zastępuje się artykułami 40, 40a i 40b:

„Artykuł 40

1. Celem wzmocnionej współpracy w którejkolwiek z dziedzin określonych w niniejszym tytule jest umożliwienie Unii szybszego przekształcenia się w przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, przy jednoczesnym poszanowaniu kompetencji Wspólnoty Europejskiej i celów określonych w niniejszym tytule.

2. Artykuły 29-39 oraz artykuły 40a-41 stosują się do wzmocnionej współpracy określonej w niniejszym artykule, chyba że artykuł 40a oraz artykuły 43-45 stanowią inaczej.

3. Postanowienia Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską w sprawie kompetencji Trybunału Sprawiedliwości i wykonywania tych kompetencji, stosuje się w odniesieniu do niniejszego artykułu oraz artykułu 40a i 40b.

Artykuł 40a

1. Państwa Członkowskie, zamierzające ustanowić między sobą wzmocnioną współpracę na mocy artykułu 40, kierują wniosek do Komisji, która może przedłożyć Radzie odpowiednią propozycję. Jeżeli Komisja nie przedłoży takiej propozycji, zawiadamia o tym zainteresowane Państwa Członkowskie, podając uzasadnienie. Państwa te mogą wówczas przedłożyć Radzie inicjatywę zmierzającą do uzyskania upoważnienia do ustanowienia wzmocnionej współpracy, o której mowa.

2. Upoważnienia przewidzianego w ustępie 1 udziela Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną zgodnie z artykułami 43-45, na wniosek Komisji bądź z inicjatywy co najmniej ośmiu Państw Członkowskich i po konsultacji z Parlamentem Europejskim. Głosy członków Rady ważone są zgodnie z artykułem 205 ustęp 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

Członek Rady może zażądać przedłożenia tej kwestii Radzie Europejskiej. Po przedłożeniu tej kwestii Radzie Europejskiej, Rada może stanowić zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego ustępu.

Artykuł 40b

Każde Państwo Członkowskie, które pragnie uczestniczyć we wzmocnionej współpracy ustanowionej na mocy artykułu 40a, notyfikuje swój zamiar Radzie i Komisji, która przedkłada Radzie opinię w terminie trzech miesięcy od otrzymania tej notyfikacji, mogącą zawierać zalecenie dotyczące przepisów szczególnych, które może uznać za niezbędne, aby dane Państwo Członkowskie mogło uczestniczyć w tej współpracy. Rada podejmuje decyzję w sprawie wniosku w terminie czterech miesięcy od otrzymania tej notyfikacji. Decyzję uważa się za przyjętą, chyba że Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną w tym samym terminie, zadecyduje o jej wstrzymaniu; w tym przypadku Rada uzasadnia swoją decyzję oraz określa ostateczny termin jej ponownego rozpatrzenia.

Do celów niniejszego artykułu Rada stanowi zgodnie z warunkami określonymi w artykule 44 ustęp 1.”

10. (nie dotyczy niniejszej wersji językowej)

11. Artykuł 43 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 43

Państwa Członkowskie, które zamierzają ustanowić między sobą wzmocnioną współpracę, mogą korzystać z instytucji, procedur i mechanizmów przewidzianych niniejszym Traktatem oraz Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską, pod warunkiem, że współpraca ta:

a) zmierza do wspierania celów Unii i Wspólnoty, do ochrony i służenia ich interesom oraz do wzmocnienia ich procesów integracyjnych;

- b) szanuje te Traktaty oraz jednolite ramy instytucjonalne Unii;
- c) szanuje dorobek wspólnotowy oraz środki przyjęte na mocy postanowień tych Traktatów;
- d) pozostaje w granicach kompetencji Unii lub Wspólnoty i nie dotyczy dziedzin objętych wyłączną kompetencją Wspólnoty;
- e) nie narusza rynku wewnętrznego w rozumieniu artykułu 14 ustęp 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, ani spójności gospodarczej i społecznej, ustanowionej zgodnie z tytułem XVII tego Traktatu;
- f) nie stanowi przeszkody ani dyskryminacji w handlu między Państwami Członkowskimi oraz nie zakłóca konkurencji między nimi;
- g) obejmuje co najmniej osiem Państw Członkowskich;
- h) szanuje kompetencje, prawa i obowiązki Państw Członkowskich nie uczestniczących w niej;
- i) nie narusza postanowień Protokołu włączającego dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej;
- j) jest otwarta w stosunku do wszystkich Państw Członkowskich, zgodnie z artykułem 43b.”

12. Dodaje się następujące artykuły:

„Artykuł 43a

Wzmocniona współpraca może zostać podjęta tylko w ostateczności, po dokonaniu ustalenia w ramach Rady, że cele współpracy nie mogą zostać osiągnięte w rozsądnym terminie przez zastosowanie odpowiednich postanowień Traktatów.

Artykuł 43b

Jeżeli wzmocniona współpraca jest ustanawiana, pozostaje ona otwarta w stosunku do wszystkich Państw Członkowskich. Pozostaje również otwarta dla nich w każdej chwili, zgodnie z artykułami 27e i 40b niniejszego Traktatu oraz artykułem 11a Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, jeśli zastosują się do decyzji podstawowej oraz decyzji już podjętych w ramach tej współpracy. Komisja i Państwa Członkowskie uczestniczące we wzmocnionej współpracy zapewniają, aby jak najwięcej Państw Członkowskich zostało zachęconych do uczestnictwa w niej.”

13. Artykuł 44 zastępuje się artykułami 44 i 44a:

„Artykuł 44

1. W celu przyjęcia aktów i decyzji niezbędnych do wprowadzenia w życie współpracy określonej w artykule 43, stosuje się odpowiednie postanowienia instytucjonalne niniejszego Traktatu oraz Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską. O ile jednak wszyscy członkowie mogą uczestniczyć w obradach Rady, o tyle w podejmowaniu decyzji biorą udział tylko przedstawiciele Państw Członkowskich uczestniczących we wzmocnionej współpracy. Większość kwalifikowana jest określona jako taki sam udział głosów ważonych i taki sam udział liczby danych członków Rady jak ustalony w artykule 205 ustęp 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz w akapitach drugim i trzecim artykułu 23 ustęp 2 niniejszego Traktatu, w odniesieniu do wzmocnionej współpracy ustanowionej na podstawie artykułu 27c. Jednomyślność jest osiągnięta jedynie głosami tych członków Rady.

Takie akty i decyzje nie stanowią części dorobku Unii.

2. Państwa Członkowskie stosują, jeśli ich to dotyczy, akty i decyzje podjęte w celu wprowadzenia w życie wzmocnionej współpracy, w której uczestniczą. Takie akty i decyzje wiążą tylko Państwa Członkowskie uczestniczące w takiej współpracy i odpowiednio, są bezpośrednio stosowane tylko w tych Państwach. Państwa Członkowskie nie uczestniczące w tej współpracy, nie utrudniają wprowadzania jej w życie przez uczestniczące Państwa Członkowskie.

Artykuł 44a

Wydatki wynikające z wprowadzania w życie wzmocnionej współpracy, inne niż koszty administracyjne ponoszone przez instytucje, obciążają uczestniczące we współpracy Państwa Członkowskie, chyba że Rada, stanowiąc jednomyślną decyzją wszystkich swoich członków po konsultacji z Parlamentem Europejskim, zadecyduje inaczej.”

14. Artykuł 45 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 45

Rada i Komisja zapewniają spójność działań podjętych na podstawie niniejszego tytułu oraz ich zgodność z politykami Unii i Wspólnoty, współpracując w tym celu ze sobą.”

15. Artykuł 46 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 46

Postanowienia Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali oraz Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, dotyczące kompetencji Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich i wykonywania tych kompetencji, stosuje się do następujących postanowień niniejszego Traktatu:

- a) postanowień zmieniających Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą w celu ustanowienia Wspólnoty Europejskiej, Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Węgla i Stali oraz Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej;
- b) postanowień tytułu VI, na warunkach przewidzianych w artykule 35;
- c) postanowień tytułu VII, na warunkach przewidzianych w artykułach 11 i 11a Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz w artykule 40 niniejszego Traktatu;
- d) artykułu 6 ustęp 2 w odniesieniu do działań instytucji, o ile Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy na mocy Traktatów ustanawiających Wspólnoty Europejskie i na mocy niniejszego Traktatu;
- e) postanowień czysto proceduralnych określonych w artykule 7, gdy Trybunał Sprawiedliwości działa na wniosek zainteresowanego Państwa Członkowskiego w ciągu miesiąca od dokonania przez Radę stwierdzenia przewidzianego w tym artykule;
- f) artykułów 46-53.”

Artykuł 2

W Traktacie ustanawiającym Wspólnotę Europejską wprowadza się zmiany zgodnie z postanowieniami niniejszego artykułu.

1. Artykuł 11 zastępuje się artykułami 11 i 11a:

„Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie zamierzające ustanowić między sobą wzmocnioną współpracę w jednej z dziedzin określonych w niniejszym Traktacie, kierują wniosek do Komisji, która może przedłożyć Radzie odpowiednią propozycję. Jeżeli Komisja nie przedłoży takiej propozycji, zawiadamia o tym zainteresowane Państwa Członkowskie, podając uzasadnienie.

2. Upoważnienia do ustanowienia wzmocnionej współpracy, przewidzianego w ustępie 1, udziela Rada zgodnie z artykułami 43-45 Traktatu o Unii Europejskiej, stanowiąc większością kwalifikowaną, na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim. Jeżeli wzmocniona współpraca odnosi się do dziedziny objętej procedurą określoną w artykule 251 niniejszego Traktatu, wymagana jest zgoda Parlamentu Europejskiego.

Członek Rady może zażądać przedłożenia tej kwestii Radzie Europejskiej. Po przedłożeniu kwestii Radzie Europejskiej, Rada może stanowić zgodnie z pierwszym akapitem niniejszego ustępu.

3. Akty i decyzje niezbędne do wprowadzenia w życie działań w ramach wzmocnionej współpracy podlegają wszystkim odpowiednim postanowieniom niniejszego Traktatu, chyba że niniejszy artykuł oraz artykuły 43-45 Traktatu o Unii Europejskiej stanowią inaczej.

Artykuł 11a

Każde Państwo Członkowskie, które pragnie uczestniczyć we wzmocnionej współpracy ustanowionej na mocy artykułu 11, notyfikuje swój zamiar Radzie i Komisji, która przedkłada Radzie opinię w terminie trzech miesięcy od otrzymania tej notyfikacji. W terminie czterech miesięcy od otrzymania tej notyfikacji Komisja podejmuje decyzję w tej sprawie oraz o przepisach szczególnych, które może uznać za niezbędne.”

2. W artykule 13 dotychczasowy tekst staje się ustępem 1 i dodaje się następujący ustęp 2:

„2. Jeżeli dla wsparcia działania podjętego przez Państwa Członkowskie w celu przyczyniania się do osiągnięcia celów określonych w ustępie 1, Rada, na zasadzie odstępstwa od ustępu 1, przyjmuje wspólnotowe środki zachęcające z wyłączeniem harmonizacji przepisów ustawowych i wykonawczych Państw Członkowskich, stanowi ona zgodnie z procedurą określoną w artykule 251.”

3. Artykuł 18 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18

1. Każdy obywatel Unii ma prawo do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium Państw Członkowskich, z zastrzeżeniem ograniczeń i warunków ustanowionych w niniejszym Traktacie i środkach przyjętych w celu jego wykonania.

2. Jeżeli dla osiągnięcia tego celu działanie Wspólnoty okazuje się konieczne, a niniejszy Traktat nie przewiduje niezbędnych kompetencji, Rada może wydać przepisy ułatwiające wykonywanie praw określonych w ustępie 1. Rada stanowi zgodnie z procedurą określoną w artykule 251.

3. Ustępu 2 nie stosuje się do postanowień dotyczących paszportów, dowodów tożsamości, dokumentów pobytowych lub jakichkolwiek innych podobnych dokumentów bądź postanowień dotyczących zabezpieczenia społecznego lub ochrony socjalnej.”

4. W artykule 67 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. Na zasadzie odstępstwa od ustępu 1 Rada przyjmuje, zgodnie z procedurą określoną w artykule 251:

- środki przewidziane w artykule 63 ustęp 1 i ustęp 2 lit. a) pod warunkiem, że Rada przyjęła uprzednio, zgodnie z ustępem 1 niniejszego artykułu, przepisy wspólnotowe określające wspólne reguły i podstawowe zasady rządzące tymi dziedzinami;

- środki przewidziane w artykule 65, z wyjątkiem aspektów dotyczących prawa rodzinnego.”

5. Artykuł 100 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 100

1. Bez uszczerbku dla innych procedur przewidzianych w niniejszym Traktacie, Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może zadecydować o środkach odpowiednich do sytuacji gospodarczej, zwłaszcza jeśli pojawią się poważne trudności w zaopatrzeniu w niektóre produkty.

2. W przypadku gdy Państwo Członkowskie ma trudności lub jest istotnie zagrożone poważnymi trudnościami z racji klęsk żywiołowych lub nadzwyczajnych okoliczności pozostających poza jego kontrolą, Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością na wniosek Komisji, może przyznać danemu Państwu Członkowskiemu, pod pewnymi warunkami, wspólnotową pomoc finansową. Przewodniczący Rady informuje Parlament Europejski o podjętej decyzji.”

6. Artykuł 111 ustęp 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Z zastrzeżeniem ustępu 1, Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji i po konsultacji z EBC, decyduje o stanowisku, jakie zajmuje Wspólnota na poziomie międzynarodowym w odniesieniu do kwestii o szczególnym znaczeniu dla unii gospodarczej i walutowej oraz o jej reprezentacji, w poszanowaniu podziału kompetencji przewidzianego w artykułach 99 i 105.”

7. Artykuł 123 ustęp 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Z dniem rozpoczęcia trzeciego etapu, Rada, stanowiąc jednomyślnie głosami Państw Członkowskich nieobjętych derogacją, na wniosek Komisji i po konsultacji z EBC, uchwała kursy wymiany, zgodnie z którymi ich waluty są nieodwołalnie powiązane oraz zgodnie z którymi ustalony zostaje nieodwołalnie kurs, po jakim ECU zastępuje te waluty, a ECU staje się samodzielną walutą. Środek ten nie zmienia wartości zewnętrznej ECU. Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów wymienionych Państw Członkowskich, na wniosek Komisji i po konsultacji z EBC, podejmuje inne środki niezbędne do szybkiego wprowadzenia ECU jako jednej waluty w tych Państwach Członkowskich. Zdanie drugie artykułu 122 ustęp 5 stosuje się.”

8. Artykuł 133 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 133

1. Wspólna polityka handlowa jest oparta na jednolitych zasadach, zwłaszcza w odniesieniu do zmian stawek celnych, zawierania umów celnych i handlowych, ujednoczenia środków liberalizacyjnych, polityki eksportowej i handlowych środków ochronnych podejmowanych w przypadku dumpingu lub subsydiów.

2. Komisja przedkłada Radzie propozycje w celu wykonania wspólnej polityki handlowej.

3. Jeżeli istnieje potrzeba wynegocjowania umów z jednym lub większą liczbą państw albo organizacji międzynarodowych, Komisja przedstawia zalecenia Radzie, która upoważnia ją do rozpoczęcia koniecznych rokowań. Rada i Komisja są odpowiedzialne za zapewnienie zgodności umów będących przedmiotem rokowań z wewnętrznymi politykami i zasadami Wspólnoty.

Komisja prowadzi te rokowania w konsultacji ze specjalnym komitetem wyznaczonym przez Radę w celu wsparcia jej w tym zadaniu i w ramach dyrektyw, jakie Rada może do niej kierować. Komisja regularnie składa specjalnemu komitetowi sprawozdanie w sprawie postępu w rokowaniach.

Stosują się odpowiednie postanowienia artykułu 300.

4. W wykonywaniu uprawnień przyznanych jej niniejszym artykułem, Rada stanowi większością kwalifikowaną.

5. Ustępy 1-4 stosują się również do rokowań i zawierania umów w dziedzinie handlu usługami i handlowych aspektów własności intelektualnej, w zakresie, w jakim umowy te nie są objęte tymi ustępami i bez uszczerbku dla ustępu 6.

Na zasadzie odstępstwa od ustępu 4, Rada, prowadząc rokowania i zawierając umowę w jednej z dziedzin określonych w akapicie pierwszym, stanowi jednomyślnie, jeżeli umowa ta zawiera postanowienia wymagające jednomyślności do przyjęcia przepisów wewnętrznych lub jeżeli dotyczy ona dziedziny, w której Wspólnota nie wykonała jeszcze, przyjmując przepisy wewnętrzne, uprawnień przyznanych jej niniejszym Traktatem.

W odniesieniu do rokowań i zawierania umów horyzontalnych, Rada stanowi jednomyślnie w zakresie, w jakim dotyczą one również poprzedniego akapitu lub drugiego akapitu ustępu 6.

Niniejszy ustęp nie narusza prawa Państw Członkowskich do utrzymywania i zawierania umów z państwami trzecimi lub organizacjami międzynarodowymi, w zakresie, w jakim umowy te są zgodne z prawem wspólnotowym i innymi odpowiednimi umowami międzynarodowymi.

6. Rada nie może zawrzeć umowy, jeśli zawiera ona postanowienia wykraczające poza wewnętrzne kompetencje Wspólnoty, w szczególności zmierzające do harmonizacji ustawowych i wykonawczych przepisów Państw Członkowskich w dziedzinie, w której niniejszy Traktat wyklucza harmonizację.

Z tego względu, na zasadzie odstępstwa od pierwszego akapitu ustępu 5, umowy dotyczące handlu usługami w dziedzinie kultury i audiowizualnymi, usługami edukacyjnymi oraz usługami socjalnymi i w zakresie zdrowia ludzkiego należą do dzielonych kompetencji Wspólnoty i jej Państw Członkowskich. Wskutek tego, oprócz decyzji Wspólnoty podjętej zgodnie z odpowiednimi postanowieniami artykułu 300, rokowania w sprawie takich umów wymagają wspólnego porozumienia Państw Członkowskich. Umowy będące przedmiotem tych rokowań są zawierane wspólnie przez Wspólnotę i Państwa Członkowskie.

Rokowania i zawieranie umów międzynarodowych w dziedzinie transportu podlegają postanowieniom tytułu V i artykułu 300.

7. Bez uszczerbku dla pierwszego akapitu ustępu 6, Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim, może rozszerzyć zastosowanie ustępów 1-4 na rokowania i umowy międzynarodowe dotyczące praw własności intelektualnej w zakresie, w jakim nie są one objęte ustępem 5.”

9. Artykuł 137 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 137

1. Mając na względzie urzeczywistnienie celów określonych w artykule 136, Wspólnota wspiera i uzupełnia działania Państw Członkowskich w następujących dziedzinach:

- a) polepszanie w szczególności środowiska pracy w celu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa pracowników;
- b) warunki pracy;
- c) zabezpieczenie społeczne i ochrona socjalna pracowników;
- d) ochrona pracowników w przypadku wypowiedzenia umowy o pracę;

- e) informacja i konsultacja z pracownikami;
- f) reprezentacja i obrona zbiorowa interesów pracowników i pracodawców, w tym współzarządzanie, z zastrzeżeniem ustępu 5;
- g) warunki zatrudnienia obywateli państw trzecich legalnie przebywających na terytorium Wspólnoty;
- h) integracja osób wyłączonych z rynku pracy, bez uszczerbku dla artykułu 150;
- i) równość mężczyzn i kobiet w odniesieniu do ich szans na rynku pracy i traktowania w pracy;
- j) zwalczanie wyłączenia społecznego;
- k) modernizacja systemów ochrony socjalnej, bez uszczerbku dla lit. c).

2. W tym celu Rada:

- a) może przyjąć środki w celu zachęcania do współpracy między Państwami Członkowskimi w drodze inicjatyw zmierzających do pogłębiania wiedzy, rozwijania wymiany informacji i najlepszych praktyk, wspierania podejść nowatorskich oraz oceny doświadczeń, z wyłączeniem jakiegokolwiek harmonizacji przepisów ustawowych i wykonawczych Państw Członkowskich;
- b) może przyjąć, w dziedzinach określonych w ustępie 1 lit. a) – i), w drodze dyrektyw, minimalne wymagania stopniowo wprowadzane w życie, z uwzględnieniem warunków i norm technicznych istniejących w każdym z Państw Członkowskich. Dyrektywy te unikają nakładania administracyjnych, finansowych i prawnych ograniczeń, które utrudniałyby tworzenie i rozwijanie małych i średnich przedsiębiorstw.

Rada stanowi zgodnie z procedurą określoną w artykule 251, po konsultacji z Komitetem Ekonomiczno-Społecznym i Komitetem Regionów, z wyjątkiem dziedzin określonych w ustępie 1 lit. c), d), f) i g) niniejszego artykułu, w których Rada stanowi jednomyślnie na wniosek Komisji oraz po konsultacji z Parlamentem Europejskim i z wymienionymi wyżej Komitetami. Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, po konsultacji z Parlamentem Europejskim, może zdecydować o stosowaniu procedury określonej w artykule 251 do ustępu 1 lit. d), f) i g) niniejszego artykułu.

3. Państwo Członkowskie może powierzyć partnerom społecznym, na ich wspólne żądanie, wykonanie dyrektyw przyjętych w zastosowaniu ustępu 2.

W tym przypadku dane Państwo Członkowskie, będąc zobowiązane do przedsięwzięcia wszelkich środków pozwalających mu w każdej chwili na zagwarantowanie realizacji celów dyrektywy, zapewnia, że najpóźniej w dniu, w którym dyrektywa powinna być przetransponowana zgodnie z artykułem 249, partnerzy społeczni przyjęli niezbędne środki w drodze porozumienia.

4. Przepisy uchwalone na mocy niniejszego artykułu:

- nie naruszają prawa Państw Członkowskich do określenia podstawowych zasad ich systemów zabezpieczenia społecznego i nie mogą znacząco wpływać na ich równowagę finansową;
- nie stanowią przeszkody dla Państwa Członkowskiego w utrzymywaniu lub ustanawianiu bardziej rygorystycznych środków ochronnych zgodnych z niniejszym Traktatem.

5. Postanowienia niniejszego artykułu nie mają zastosowania do wynagrodzeń ani do prawa zrzeszania się, ani do prawa strajku, ani do prawa lokautu.”

10. W artykule 139 ustęp 2, drugi akapit otrzymuje brzmienie:

„Rada stanowi większością kwalifikowaną, z wyjątkiem przypadku gdy dana umowa zawiera jedno lub więcej postanowień dotyczących jednej z dziedzin, w których zgodnie z artykułem 137 ustęp 2 wymagana jest jednomyślność. W tym przypadku Rada stanowi jednomyślnie.”

11. Artykuł 144 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 144

Rada, po konsultacji z Parlamentem Europejskim, ustanawia Komitet ds. ochrony socjalnej o charakterze doradczym, celem wspierania współpracy w dziedzinie polityk ochrony socjalnej między Państwami Członkowskimi oraz z Komisją. Zadania Komitetu to:

- śledzenie sytuacji społecznej i rozwoju ochrony socjalnej w Państwach Członkowskich i we Wspólnocie;
- wspieranie wymiany informacji, doświadczenia i dobrych praktyk między Państwami Członkowskimi oraz z Komisją;
- opracowywanie sprawozdań, formułowanie opinii lub podejmowanie innych prac w ramach swoich kompetencji, na żądanie Rady lub Komisji, bądź z inicjatywy własnej, bez uszczerbku dla artykułu 207.

W wypełnianiu swojego mandatu Komitet nawiązuje odpowiednie kontakty z partnerami społecznymi.

Każde Państwo Członkowskie i Komisja mianują po dwóch członków Komitetu.”

12. Artykuł 157 ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wspólnota przyczynia się do osiągnięcia celów określonych w ustępie 1 przez polityki i działania, które prowadzi na podstawie innych postanowień niniejszego Traktatu. Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w artykule 251 oraz po konsultacji z Parlamentem Europejskim i Komitetem Ekonomiczno-Społecznym, może zdecydować o szczególnych środkach przeznaczonych na wsparcie działań podjętych w Państwach Członkowskich, służących osiągnięciu celów określonych w ustępie 1.

Niniejszy tytuł nie stanowi podstawy do wprowadzenia przez Wspólnotę jakiegokolwiek środka, który mógłby prowadzić do zakłócenia konkurencji, bądź który zawiera przepisy podatkowe lub przepisy odnoszące się do praw i interesów pracowników najemnych.”

13. W artykule 159 trzeci akapit otrzymuje brzmienie:

„Jeśli działania szczególne okażą się niezbędne poza funduszami i bez uszczerbku dla środków przyjętych w ramach innych polityk Wspólnoty, działania takie mogą być przyjmowane przez Radę, stanowiącą zgodnie z procedurą określoną w artykule 251 i po konsultacji z Komitetem Ekonomiczno-Społecznym oraz Komitetem Regionów.”

14. W artykule 161 dodaje się trzeci akapit:

„Od 1 stycznia 2007 roku Rada stanowi większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, po uzyskaniu zgody Parlamentu Europejskiego oraz po konsultacji z Komitetem Ekonomiczno-Społecznym i Komitetem Regionów, jeżeli do tego dnia zostanie przyjęta wieloletnia perspektywa finansowa, stosowana od 1 stycznia 2007 roku oraz dotyczące jej Porozumienie międzyinstytucjonalne. W przeciwnym przypadku procedurę określoną w niniejszym akapicie stosuje się od dnia ich przyjęcia.”

15. Artykuł 175 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Na zasadzie odstępstwa od procedury decyzyjnej przewidzianej w ustępie 1 i bez uszczerbku dla artykułu 95 Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim, Komitetem Ekonomiczno-Społecznym i Komitetem Regionów, uchwała:

a) przepisy przede wszystkim o charakterze fiskalnym;

b) środki wpływające na:

- zagospodarowanie przestrzenne;

- zarządzanie ilościowe zasobami wodnymi, w sposób pośredni lub bezpośredni wpływające na dostępność tych zasobów;

- przeznaczenie gruntów, z wyjątkiem kwestii zarządzania odpadami;

c) środki wpływające znacząco na wybór Państwa Członkowskiego między różnymi źródłami energii i ogólną strukturę jego zaopatrzenia w energię.

Rada, stanowiąc na warunkach przewidzianych w pierwszym akapicie, może określić te kwestie, o których mowa w niniejszym ustępie, co do których decyzje powinny być podejmowane większością kwalifikowaną.”

16. W Części Trzeciej dodaje się następujący tytuł:

„Tytuł XXI

WSPÓŁPRACA GOSPODARCZA, FINANSOWA I TECHNICZNA Z PAŃSTWAMI TRZECIMI

Artykuł 181a

1. Bez uszczerbku dla innych postanowień niniejszego Traktatu, w szczególności postanowień tytułu XX, Wspólnota prowadzi w zakresie swoich kompetencji współpracę gospodarczą, finansową i techniczną z państwami trzecimi. Działania takie stanowią uzupełnienie działań prowadzonych przez Państwa Członkowskie i są zgodne z polityką Wspólnoty na rzecz rozwoju.

Polityka Wspólnoty w tej dziedzinie przyczynia się do osiągnięcia ogólnego celu rozwoju i wzmocnienia demokracji i zasady państwa prawnego, jak również do osiągnięcia celu poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności.

2. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim, przyjmuje środki niezbędne do realizacji ustępu 1. W przypadku umów stowarzyszeniowych określonych w artykule 310 oraz umów zawieranych z Państwami będącymi kandydatami do przystąpienia do Unii, Rada stanowi jednomyślnie.

3. W zakresie swoich odpowiednich kompetencji Wspólnota i Państwa Członkowskie współpracują z państwami trzecimi i kompetentnymi organizacjami międzynarodowymi. Warunki współpracy Wspólnoty mogą stanowić przedmiot umów między Wspólnotą i zainteresowanymi stronami trzecimi, które są negocjowane i zawierane zgodnie z artykułem 300.

Pierwszy akapit nie narusza kompetencji Państw Członkowskich do negocjowania w organach międzynarodowych i zawierania umów międzynarodowych.”

17. W artykule 189 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„Liczba członków Parlamentu Europejskiego nie przekracza 732.”

18. Artykuł 190 ustęp 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Parlament Europejski, po zasięgnięciu opinii Komisji i za zgodą Rady stanowiącej większością kwalifikowaną, określa status i ogólne warunki pełnienia funkcji przez jego członków. Wszelkie przepisy lub warunki dotyczące opodatkowania obecnych lub byłych członków wymagają jednomyślności Rady.”

19. W artykule 191 dodaje się akapit drugi w brzmieniu:

„Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w artykule 251, określa status partii politycznych na poziomie europejskim, w szczególności zasady dotyczące ich finansowania.”

20. Artykuł 207 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Radę wspomaga Sekretariat Generalny, działający pod kierunkiem sekretarza generalnego, wysokiego przedstawiciela do spraw wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, któremu pomaga zastępca sekretarza generalnego odpowiedzialny za zarządzanie Sekretariatem Generalnym. Sekretarz generalny i zastępca sekretarza generalnego są mianowani przez Radę stanowiącą większością kwalifikowaną.

Rada decyduje o organizacji Sekretariatu Generalnego.”

21. Artykuł 210 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 210

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, ustala uposażenia, dodatki i emerytury przewodniczącego i członków Komisji, prezesa, sędziów, rzeczników generalnych i sekretarza Trybunału Sprawiedliwości oraz członków i sekretarza Sądu Pierwszej Instancji. Ustala ona także, stanowiąc również większością kwalifikowaną, wszelkie należności płatne zamiast wynagrodzenia.”

22. Artykuł 214 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Rada, zebrana w składzie szefów państw lub rządów i stanowiąca większością kwalifikowaną, nominuje osobę, którą zamierza mianować przewodniczącym Komisji; nominacja ta jest zatwierdzana przez Parlament Europejski.

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną i za wspólnym porozumieniem z nominowanym przewodniczącym, przyjmuje listę pozostałych osób, które zamierza mianować członkami Komisji, sporządzoną zgodnie z propozycjami każdego z Państw Członkowskich.

Nominowani w ten sposób przewodniczący i pozostali członkowie Komisji podlegają, jako kolegium, zatwierdzeniu przez Parlament Europejski. Po zatwierdzeniu przez Parlament Europejski przewodniczący i pozostali członkowie Komisji zostają mianowani przez Radę, stanowiącą większością kwalifikowaną.”

23. Artykuł 215 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 215

Poza przypadkami normalnej wymiany lub śmierci, funkcje członka Komisji kończą się z chwilą jego rezygnacji lub dymisji.

W przypadku wakatów spowodowanego przez rezygnację, dymisję lub śmierć członka Komisji, jest on zastępowany, na czas pozostający do zakończenia kadencji, przez nowego członka mianowanego przez Radę stanowiącą większością kwalifikowaną. Rada, stanowiąc jednomyślnie, może zdecydować, że takie zastępstwo nie jest konieczne.

W przypadku rezygnacji, dymisji lub śmierci przewodniczący jest zastępowany na okres pozostający do zakończenia kadencji. Procedura przewidziana w artykule 214 ustęp 2 ma zastosowanie do zastąpienia przewodniczącego.

Z wyjątkiem przypadku dymisji przewidzianej w artykule 216, członkowie Komisji pełnią swoje funkcje do chwili ich zastąpienia lub do chwili podjęcia przez Radę decyzji, zgodnie z akapitem drugim niniejszego artykułu, że takie zastępstwo nie jest konieczne.”

24. Artykuł 217 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 217

1. Komisja działa pod politycznym kierownictwem jej przewodniczącego, który decyduje o jej organizacji wewnętrznej, mając na względzie zapewnienie spójności, skuteczności i kolegialności jej działań.

2. Przewodniczący ustala zakres obowiązków Komisji i rozdziela je pomiędzy jej członków. Przewodniczący może dokonywać zmian w rozdziale obowiązków w trakcie kadencji Komisji. Członkowie Komisji wykonują funkcje powierzone im przez przewodniczącego i jemu podlegają.

3. Po uzyskaniu zgody kolegium, przewodniczący mianuje wiceprzewodniczących spośród członków kolegium.

4. Członek Komisji składa rezygnację, jeżeli przewodniczący, po uzyskaniu zgody kolegium, tego zażąda.”

25. W artykule 219 skreśla się pierwszy akapit.

26. Artykuł 220 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 220

Trybunał Sprawiedliwości i Sąd Pierwszej Instancji, każdy w zakresie swojej właściwości, czuwają nad poszanowaniem prawa w wykładni i stosowaniu niniejszego Traktatu.

Przy Sądzie Pierwszej Instancji mogą zostać ustanowione dodatkowo izby sądowe, na warunkach określonych w artykule 225a, w celu wykonywania, w pewnych szczególnych dziedzinach, właściwości sądowej określonej w niniejszym Traktacie.”

27. Artykuł 221 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 221

W skład Trybunału Sprawiedliwości wchodzi jeden sędzia z każdego Państwa Członkowskiego.

Trybunał Sprawiedliwości obraduje w izbach lub w składzie wielkiej izby, na warunkach ustanowionych w tym celu w Statucie Trybunału Sprawiedliwości.

W przypadkach przewidzianych w Statucie, Trybunał Sprawiedliwości może obradować również w pełnym składzie Trybunału.”

28. Artykuł 222 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 222

Trybunał Sprawiedliwości jest wspomagany przez ośmiu rzeczników generalnych. Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości tego zażąda, Rada, stanowiąc jednomyślnie, może zwiększyć liczbę rzeczników generalnych.

Zadaniem rzecznika generalnego jest publiczne przedstawianie, przy zachowaniu całkowitej bezstronności i niezależności, uzasadnionych wniosków w sprawach, które zgodnie ze Statutem Trybunału Sprawiedliwości, wymagają jego zaangażowania.”

29. Artykuł 223 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 223

Sędziowie i rzecznicy generalni Trybunału Sprawiedliwości są wybierani spośród osób o niekwestionowanej niezależności i mających kwalifikacje wymagane w ich państwach do zajmowania najwyższych stanowisk sądowych lub są prawnikami o uznanej kompetencji. Są oni mianowani za wspólnym porozumieniem przez rządy Państw Członkowskich na okres sześciu lat.

Co trzy lata następuje częściowe odnowienie składu sędziowskiego i składu rzeczników generalnych, na warunkach określonych w Statucie Trybunału Sprawiedliwości.

Sędziowie wybierają spośród siebie na okres trzech lat prezesa Trybunału Sprawiedliwości. Jego mandat jest odnawialny.

Ustupujący sędziowie i rzecznicy generalni mogą być mianowani ponownie.

Trybunał Sprawiedliwości mianuje swojego sekretarza i określa jego status.

Trybunał Sprawiedliwości ustanawia swój regulamin proceduralny. Wymaga on zatwierdzenia przez Radę, stanowiącą większość kwalifikowaną.”

30. Artykuł 224 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 224

W skład Sądu Pierwszej Instancji wchodzi co najmniej jeden sędzia z każdego Państwa Członkowskiego. Liczbę sędziów określa Statut Trybunału Sprawiedliwości. Statut może przewidywać, że Sąd Pierwszej Instancji wspierany będzie przez rzeczników generalnych.

Członkowie Sądu Pierwszej Instancji są wybierani spośród osób o niekwestionowanej niezależności i mogących zajmować wysokie stanowiska sądowe. Są oni mianowani za wspólnym porozumieniem przez rządy Państw Członkowskich na okres sześciu lat. Co trzy lata następuje częściowa wymiana składu. Ustupujący członkowie mogą być mianowani ponownie.

Sędziowie wybierają spośród siebie na okres trzech lat prezesa Sądu Pierwszej Instancji. Jego mandat jest odnawialny.

Sąd Pierwszej Instancji mianuje swojego sekretarza i określa jego status.

Sąd Pierwszej Instancji ustanawia swój regulamin proceduralny w porozumieniu z Trybunałem Sprawiedliwości. Wymaga on zatwierdzenia przez Radę, stanowiącą większość kwalifikowaną.

Z zastrzeżeniem odmiennych postanowień Statutu Trybunału Sprawiedliwości, postanowienia niniejszego Traktatu dotyczące Trybunału Sprawiedliwości stosują się do Sądu Pierwszej Instancji.”

31. Artykuł 225 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 225

1. Sąd Pierwszej Instancji jest właściwy do rozpoznawania w pierwszej instancji skarg określonych w artykułach 230, 232, 235, 236 i 238, z wyjątkiem skarg powierzonych izmom sądowym lub skarg zastrzeżonych na mocy Statutu dla Trybunału Sprawiedliwości. Statut może przyznać Sądowi Pierwszej Instancji właściwość w innych kategoriach skarg.

Od orzeczeń wydanych przez Sąd Pierwszej Instancji na mocy niniejszego ustępu przysługuje, na warunkach i w zakresie określonym przez Statut, prawo odwołania się do Trybunału Sprawiedliwości, ograniczone do kwestii prawnych.

2. Sąd Pierwszej Instancji jest właściwy do rozpoznawania skarg wniesionych przeciwko orzeczeniom izb sądowych, utworzonych na mocy artykułu 225a.

Orzeczenia wydane przez Sąd Pierwszej Instancji na mocy niniejszego ustępu mogą zostać w drodze wyjątku, na warunkach i w zakresie określonym przez Statut, poddane kontroli Trybunału Sprawiedliwości, jeżeli zachodzi poważne ryzyko naruszenia jedności i spójności prawa wspólnotowego.

3. Sąd Pierwszej Instancji jest właściwy do rozpoznawania pytań prejudycjalnych przedkładanych na mocy artykułu 234, w poszczególnych dziedzinach określonych w Statucie.

Jeżeli Sąd Pierwszej Instancji uzna, że sprawa wymaga orzeczenia co do zasad, które może mieć wpływ na jedność i spójność prawa wspólnotowego, może on przekazać tę sprawę do rozpoznania Trybunałowi Sprawiedliwości.

Orzeczenia wydane przez Sąd Pierwszej Instancji w sprawach pytań prejudycjalnych mogą zostać w drodze wyjątku, na warunkach i w zakresie określonym przez Statut, poddane kontroli Trybunału Sprawiedliwości, jeżeli zachodzi poważne ryzyko naruszenia jedności i spójności prawa wspólnotowego.”

32. Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 225a

Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim i Trybunałem Sprawiedliwości, bądź na żądanie Trybunału Sprawiedliwości i po konsultacji z Parlamentem Europejskim i Komisją, może tworzyć izby sądowe rozpoznające w pierwszej instancji niektóre kategorie skarg wniesionych w szczególnych dziedzinach.

Decyzja ustanawiająca izbę sądową określa zasady organizacji izby i zakres przyznanej jej właściwości.

Od orzeczeń wydanych przez izby sądowe przysługuje prawo odwołania się do Sądu Pierwszej Instancji, ograniczone do kwestii prawnych lub – jeżeli jest to przewidziane w decyzji ustanawiającej izbę – obejmujące również kwestie faktyczne.

Członkowie izb sądowych są wybierani spośród osób o niekwestionowanej niezależności i mogących zajmować stanowiska sądowe. Są oni mianowani przez Radę, stanowiącą jednomyślnie.

Izby sądowe ustanawiają swój regulamin proceduralny w porozumieniu z Trybunałem Sprawiedliwości. Wymaga on zatwierdzenia przez Radę, stanowiącą większością kwalifikowaną.

Z zastrzeżeniem odmiennych postanowień decyzji ustanawiającej izbę sądową, postanowienia niniejszego Traktatu dotyczące Trybunału Sprawiedliwości oraz postanowienia Statutu Trybunału Sprawiedliwości, stosują się do izb sądowych.”

33. Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 229a

Bez uszczerbku dla innych postanowień niniejszego Traktatu, Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim, może przyjąć postanowienia w sprawie przyznania Trybunałowi Sprawiedliwości, w określonym przez nią zakresie, właściwości w odniesieniu do sporów dotyczących stosowania aktów przyjętych na podstawie niniejszego Traktatu, które tworzą wspólnotowe prawo własności przemysłowej. Rada zaleca przyjęcie tych postanowień Państwom Członkowskim, zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.”

34. W artykule 230 akapity drugi i trzeci otrzymują brzmienie:

„W tym celu Trybunał jest właściwy do orzekania w zakresie skarg wniesionych przez Państwo Członkowskie, Parlament Europejski, Radę lub Komisję, podnoszących zarzut braku kompetencji, naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, naruszenia niniejszego Traktatu lub jakiegokolwiek reguły prawnej związanej z jego stosowaniem lub nadużycia władzy.

Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy, na tych samych warunkach, do orzekania w zakresie skarg wniesionych przez Trybunał Obrachunkowy i przez EBC, zmierzających do zapewnienia ochrony ich prerogatyw.”

35. Artykuł 245 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 245

Statut Trybunału Sprawiedliwości jest określony w odrębnym protokole.

Rada, stanowiąc jednogłośnie na żądanie Trybunału Sprawiedliwości i po konsultacji z Parlamentem Europejskim i Komisją, bądź na żądanie Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim i Trybunałem Sprawiedliwości, może zmienić postanowienia Statutu, z wyjątkiem postanowień tytułu I.”

36. W artykule 247 wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W skład Trybunału Obrachunkowego wchodzi jeden obywatel z każdego Państwa Członkowskiego.”;

b) ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Członkowie Trybunału Obrachunkowego są mianowani na okres sześciu lat. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną po konsultacji z Parlamentem Europejskim, przyjmuje listę członków, sporządzoną zgodnie z propozycjami każdego z Państw Członkowskich. Mandat członków Trybunału Obrachunkowego jest odnawialny.

Wybierają oni spośród siebie, na okres trzech lat, prezesa Trybunału Obrachunkowego. Jego mandat jest odnawialny.”

37. W artykule 248 wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Trybunał Obrachunkowy kontroluje rachunki wszystkich dochodów i wydatków Wspólnoty. Kontroluje również rachunki wszystkich dochodów i wydatków wszystkich organów utworzonych przez Wspólnotę, w zakresie, w jakim akt założycielski nie wyklucza takiej kontroli.

Trybunał Obrachunkowy przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie poświadczenie wiarygodności rachunków, jak również legalności i prawidłowości operacji leżących u ich podstaw, które jest publikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Poświadczenie to może zostać uzupełnione przez szczegółowe oceny każdego z głównych obszarów działalności Wspólnoty.”;

b) ustęp 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Trybunał Obrachunkowy sporządza roczne sprawozdanie po zamknięciu każdego roku budżetowego. Sprawozdanie to jest przesyłane innym instytucjom Wspólnoty i publikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej wraz z odpowiedziami tych instytucji na uwagi Trybunału Obrachunkowego.

Ponadto Trybunał Obrachunkowy może przedstawiać w każdej chwili swoje uwagi, zwłaszcza w formie sprawozdań specjalnych w poszczególnych sprawach oraz wydawać opinie na żądanie jednej z pozostałych instytucji Wspólnoty.

Przyjmuje on swoje sprawozdania roczne, sprawozdania specjalne lub opinie większością członków wchodzących w jego skład. Jednakże, może on ustanowić wewnętrzne izby, w celu przyjmowania pewnych kategorii sprawozdań lub opinii, na warunkach określonych w jego regulaminie wewnętrznym.

Pomaga on Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w wykonywaniu ich funkcji kontrolnych w zakresie wykonania budżetu.

Trybunał Obrachunkowy uchwała swój regulamin wewnętrzny. Wymaga on zatwierdzenia przez Radę, stanowiącą większością kwalifikowaną.”

38. W artykule 254 ustępy 1 i 2, wyrazy „Dziennik Urzędowy Wspólnot Europejskich” zastępuje się wyrazami „Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej”.

39. Artykuł 257 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 257

Ustanawia się Komitet Ekonomiczno-Społeczny. Ma on charakter doradczy.

Komitet składa się z przedstawicieli różnych gospodarczych i społecznych grup zorganizowanego społeczeństwa obywatelskiego, zwłaszcza przedstawicieli producentów, rolników, przewoźników, pracowników, kupców, rzemieślników, wolnych zawodów, konsumentów i przedstawicieli interesu ogólnego.”

40. Artykuł 258 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 258

Liczba członków Komitetu Ekonomiczno-Społecznego nie przekracza 350.

Liczbę członków Komitetu ustala się następująco:

Belgia 12

Dania 9

Niemcy 24

Grecja 12

Hiszpania 21

Francja 24

Irlandia 9

Włochy 24

Luksemburg 6

Niderlandy 12

Austria 12

Portugalia 12

Finlandia 9

Szwecja 12

Zjednoczone Królestwo 24

Członków Komitetu nie wiąże żadna instrukcja. Są w pełni niezależni w wykonywaniu swych funkcji, w ogólnym interesie Wspólnoty.

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, określa diety członków Komitetu.”

41. W artykule 259 ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Członkowie Komitetu są mianowani na okres czterech lat, na wniosek Państw Członkowskich. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, przyjmuje listę członków sporządzoną zgodnie z propozycjami każdego z Państw Członkowskich. Mandat członków Komitetu jest odnawialny.”

42. Artykuł 263 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 263

Ustanawia się komitet o charakterze doradczym, zwany dalej „Komitetem Regionów”, składający się z przedstawicieli wspólnot regionalnych i lokalnych, posiadających mandat wyborczy społeczności regionalnej lub lokalnej, bądź odpowiedzialnych politycznie przed wybranym zgromadzeniem.

Liczba członków Komitetu Regionów nie przekracza 350.

Liczbę członków Komitetu ustala się następująco:

Belgia 12

Dania 9

Niemcy 24

Grecja 12

Hiszpania 21

Francja 24

Irlandia 9

Włochy 24

Luksemburg 6

Niderlandy 12

Austria 12

Portugalia 12

Finlandia 9

Szwecja 12

Zjednoczone Królestwo 24

Członkowie Komitetu oraz w równej liczbie zastępcy członków są mianowani na okres czterech lat, na wniosek odpowiednich Państw Członkowskich. Ich mandat jest odnawialny. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, przyjmuje listę członków oraz zastępców członków, sporządzoną zgodnie z propozycjami każdego z Państw Członkowskich. Kadencja członków Komitetu kończy się automatycznie, gdy mandat, o którym mowa w pierwszym akapicie, na podstawie którego zostali zaproponowani, dobiega końca. Są oni wówczas zastępowani na czas pozostający do zakończenia kadencji, zgodnie z tą samą procedurą. Członkowie Komitetu nie mogą być równocześnie członkami Parlamentu Europejskiego.

Członków Komitetu nie wiąże żadna instrukcja. Są w pełni niezależni w wykonywaniu swych funkcji, w ogólnym interesie Wspólnoty.”

43. Artykuł 266 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 266

Europejski Bank Inwestycyjny ma osobowość prawną.

Członkami Europejskiego Banku Inwestycyjnego są Państwa Członkowskie.

Statut Europejskiego Banku Inwestycyjnego stanowi przedmiot protokołu załączonego do niniejszego Traktatu. Rada, stanowiąc jednomyślnie na żądanie Europejskiego Banku Inwestycyjnego i po konsultacji z Parlamentem Europejskim i Komisją, bądź na żądanie Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim i Europejskim Bankiem Inwestycyjnym, może zmienić artykuły 4, 11 i 12 oraz artykuł 18 ustęp 5 Statutu Banku.”

44. Artykuł 279 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 279

1. Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim i uzyskaniu opinii Trybunału Obrachunkowego:

- a) uchwała rozporządzenia finansowe określające w szczególności procedurę stanowienia i wykonywania budżetu oraz przedstawiania i kontrolowania rachunków;
- b) określa reguły i organizuje kontrolę odpowiedzialności kontrolerów finansowych, intendentów i księgowych.

Od 1 stycznia 2007 roku Rada stanowi większością kwalifikowaną, na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim oraz po uzyskaniu opinii Trybunału Obrachunkowego.

2. Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim oraz po uzyskaniu opinii Trybunału Obrachunkowego, określa sposoby i procedurę, według których dochody budżetowe przewidziane w ramach systemu zasobów własnych Wspólnoty są pozostawione do dyspozycji Komisji oraz określa środki stosowane, w razie potrzeby, w celu zaspokojenia potrzeb gotówkowych.”

45. Artykuł 290 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 290

System językowy instytucji Wspólnoty określa Rada stanowiąc jednomyślnie, bez uszczerbku dla postanowień Statutu Trybunału Sprawiedliwości.”

46. W artykule 300 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ustępie 2, akapity drugi i trzeci otrzymują brzmienie:

„Na zasadzie odstępstwa od reguł ustępu 3, te same procedury mają zastosowanie do decyzji o zawieszeniu stosowania umowy, jak również do ustalenia stanowisk, które mają być zajęte w imieniu Wspólnoty w organie utworzonym przez umowę, gdy organ ten ma przyjąć decyzje mające skutki prawne, z wyjątkiem decyzji uzupełniających lub zmieniających ramy instytucjonalne umowy.

Parlament Europejski jest natychmiast i w pełni informowany o każdej decyzji podjętej na mocy niniejszego ustępu, dotyczącej tymczasowego stosowania lub zawieszenia umów lub ustalenia stanowiska wspólnotowego w organie utworzonym przez umowę.”;

b) ustęp 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Parlament Europejski, Rada, Komisja lub Państwo Członkowskie mogą uzyskać opinię Trybunału Sprawiedliwości w sprawie zgodności przewidywanej umowy z postanowieniami niniejszego Traktatu. Jeśli opinia Trybunału Sprawiedliwości jest negatywna, umowa może wejść w życie wyłącznie na warunkach określonych w artykule 48 Traktatu o Unii Europejskiej.”

47. W artykule 309 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ustępie 1 wyrazy „artykułem 7 ustęp 2” zastępuje się wyrazami „artykułem 7 ustęp 3”;

b) w ustępie 2 wyrazy „artykułem 7 ustęp 1” zastępuje się wyrazami „artykułem 7 ustęp 2”.

Artykuł 3

W Traktacie ustanawiającym Europejską Wspólnotę Energii Atomowej wprowadza się zmiany zgodnie z postanowieniami niniejszego artykułu.

1. W artykule 107 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„Liczba członków Parlamentu Europejskiego nie przekracza 732.”

2. Artykuł 108 ustęp 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Parlament Europejski, po zasięgnięciu opinii Komisji i za zgodą Rady stanowiącej większością kwalifikowaną, określa status i ogólne warunki pełnienia funkcji przez jego członków. Wszelkie przepisy lub warunki dotyczące opodatkowania obecnych lub byłych członków wymagają jednomyślności Rady.”

3. Artykuł 121 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Radę wspomaga Sekretariat Generalny, działający pod kierunkiem sekretarza generalnego, wysokiego przedstawiciela do spraw wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, któremu pomaga zastępca sekretarza generalnego odpowiedzialny za zarządzanie Sekretariatem Generalnym. Sekretarz generalny i zastępca sekretarza generalnego są mianowani przez Radę stanowiącą większością kwalifikowaną.

Rada decyduje o organizacji Sekretariatu Generalnego.”

4. Artykuł 127 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Rada zebrana w składzie szefów państw lub rządów i stanowiąca większością kwalifikowaną, nominuje osobę, którą zamierza mianować przewodniczącym Komisji; nominacja ta jest zatwierdzana przez Parlament Europejski.

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną i za wspólnym porozumieniem z nominowanym przewodniczącym, przyjmuje listę pozostałych osób, które zamierza mianować członkami Komisji, sporządzoną zgodnie z propozycjami każdego z Państw Członkowskich.

Nominowani w ten sposób przewodniczący i pozostali członkowie Komisji podlegają, jako kolegium, zatwierdzeniu przez Parlament Europejski. Po zatwierdzeniu przez Parlament Europejski, przewodniczący i pozostali członkowie Komisji zostają mianowani przez Radę, stanowiącą większością kwalifikowaną.”

5. Artykuł 128 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 128

Poza przypadkami normalnej wymiany lub śmierci funkcje członka Komisji kończą się z chwilą jego rezygnacji lub dymisji.

W przypadku wakat spowodowanego przez rezygnację, dymisję lub śmierć członka Komisji, jest on zastępowany, na czas pozostający do zakończenia kadencji, przez nowego członka mianowanego przez Radę stanowiącą większością kwalifikowaną. Rada, stanowiąc jednomyślnie, może zdecydować, że takie zastępstwo nie jest konieczne.

W przypadku rezygnacji, dymisji lub śmierci przewodniczący jest zastępowany na okres pozostający do zakończenia kadencji. Procedura przewidziana w artykule 127 ustęp 2 ma zastosowanie do zastąpienia przewodniczącego.

Z wyjątkiem przypadku dymisji przewidzianej w artykule 129, członkowie Komisji pełnią swoje funkcje do chwili ich zastąpienia lub do chwili podjęcia przez Radę decyzji, zgodnie z akapitem drugim niniejszego artykułu, że takie zastępstwo nie jest konieczne.”

6. Artykuł 130 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 130

1. Komisja działa pod politycznym kierownictwem jej przewodniczącego, który decyduje o jej organizacji wewnętrznej, mając na względzie zapewnienie spójności, skuteczności i kolegialności jej działań.
2. Przewodniczący ustala zakres obowiązków Komisji i rozdziela je pomiędzy jej członków. Przewodniczący może dokonywać zmian w rozdziale obowiązków w trakcie kadencji Komisji. Członkowie Komisji wykonują funkcje powierzone im przez przewodniczącego i jemu podlegają.
3. Po uzyskaniu zgody kolegium, przewodniczący mianuje wiceprzewodniczących spośród jego członków.
4. Członek Komisji składa rezygnację, jeżeli przewodniczący, po uzyskaniu zgody kolegium, tego zażąda.”

7. W artykule 132 skreśla się pierwszy akapit.

8. Artykuł 136 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 136

Trybunał Sprawiedliwości i Sąd Pierwszej Instancji, każdy w zakresie swojej właściwości, czuwają nad poszanowaniem prawa w wykładni i stosowaniu niniejszego Traktatu.

Przy Sądzie Pierwszej Instancji mogą zostać ustanowione dodatkowo izby sądowe, na warunkach określonych w artykule 140b, w celu wykonywania, w pewnych szczególnych dziedzinach, właściwości sądowej określonej w niniejszym Traktacie.”

9. Artykuł 137 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 137

W skład Trybunału Sprawiedliwości wchodzi jeden sędzia z każdego Państwa Członkowskiego.

Trybunał Sprawiedliwości obraduje w izbach lub w składzie wielkiej izby, na warunkach ustanowionych w tym celu w Statucie Trybunału Sprawiedliwości.

W przypadkach przewidzianych w Statucie, Trybunał Sprawiedliwości może obradować również w pełnym składzie.”

10. Artykuł 138 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 138

Trybunał Sprawiedliwości jest wspomagany przez ośmiu rzeczników generalnych. Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości tego zażąda, Rada, stanowiąc jednomyślnie, może zwiększyć liczbę rzeczników generalnych.

Zadaniem rzecznika generalnego jest publiczne przedstawianie, przy zachowaniu całkowitej bezstronności i niezależności, uzasadnionych wniosków w sprawach, które zgodnie ze Statutem Trybunału Sprawiedliwości, wymagają jego zaangażowania.”

11. Artykuł 139 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 139

Sędziowie i rzecznicy generalni Trybunału Sprawiedliwości są wybierani spośród osób o niekwestionowanej niezależności i mających kwalifikacje wymagane w ich państwach do zajmowania najwyższych stanowisk sądowych lub są prawnikami o uznanej kompetencji. Są oni mianowani za wspólnym porozumieniem przez rządy Państw Członkowskich na okres sześciu lat.

Co trzy lata następuje częściowe odnowienie składu sędziowskiego i składu rzeczników generalnych, na warunkach określonych w Statucie Trybunału Sprawiedliwości.

Sędziowie wybierają spośród siebie na okres trzech lat prezesa Trybunału Sprawiedliwości. Jego mandat jest odnawialny.

Ustupujący sędziowie i rzecznicy generalni mogą być mianowani ponownie.

Trybunał Sprawiedliwości mianuje swojego sekretarza i określa jego status.

Trybunał Sprawiedliwości ustanawia swój regulamin proceduralny. Wymaga on zatwierdzenia przez Radę, stanowiącą większość kwalifikowaną.”

12. Artykuł 140 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 140

W skład Sądu Pierwszej Instancji wchodzi co najmniej jeden sędzia z każdego Państwa Członkowskiego. Liczbę sędziów określa Statut Trybunału Sprawiedliwości. Statut może przewidywać, że Sąd Pierwszej Instancji wspierany będzie przez rzeczników generalnych.

Członkowie Sądu Pierwszej Instancji są wybierani spośród osób o niekwestionowanej niezależności i mogących zajmować wysokie stanowiska sądowe. Są oni mianowani za wspólnym porozumieniem przez rządy Państw Członkowskich na okres sześciu lat. Co trzy lata następuje częściowa wymiana składu. Ustupujący członkowie mogą być mianowani ponownie.

Sędziowie wybierają spośród siebie na okres trzech lat prezesa Sądu Pierwszej Instancji. Jego mandat jest odnawialny.

Sąd Pierwszej Instancji mianuje swojego sekretarza i określa jego status.

Sąd Pierwszej Instancji ustanawia swój regulamin proceduralny w porozumieniu z Trybunałem Sprawiedliwości. Wymaga on zatwierdzenia przez Radę, stanowiącą większość kwalifikowaną.

Z zastrzeżeniem odmiennych postanowień Statutu Trybunału Sprawiedliwości, postanowienia niniejszego Traktatu dotyczące Trybunału Sprawiedliwości stosują się do Sądu Pierwszej Instancji.”

13. Artykuł 140a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 140a

1. Sąd Pierwszej Instancji jest właściwy do rozpoznawania w pierwszej instancji skarg określonych w artykułach 146, 148, 151, 152 i 153, z wyjątkiem skarg powierzonych izbom sądowym lub skarg zastrzeżonych na mocy Statutu dla Trybunału Sprawiedliwości. Statut może przyznać Sądowi Pierwszej Instancji właściwość w innych kategoriach skarg.

Od orzeczeń wydanych przez Sąd Pierwszej Instancji na mocy niniejszego ustępu przysługuje, na warunkach i w zakresie określonym przez Statut, prawo odwołania się do Trybunału Sprawiedliwości, ograniczone do kwestii prawnych.

2. Sąd Pierwszej Instancji jest właściwy do rozpoznawania skarg wniesionych przeciwko orzeczeniom izb sądowych, utworzonych na mocy artykułu 140b.

Orzeczenia wydane przez Sąd Pierwszej Instancji na mocy niniejszego ustępu mogą zostać w drodze wyjątku, na warunkach i w zakresie określonym przez Statut, poddane kontroli Trybunału Sprawiedliwości, jeżeli zachodzi poważne ryzyko naruszenia jedności i spójności prawa wspólnotowego.

3. Sąd Pierwszej Instancji jest właściwy do rozpoznawania pytań prejudycjalnych przedkładanych na mocy artykułu 150, w poszczególnych dziedzinach określonych w Statucie.

Jeżeli Sąd Pierwszej Instancji uzna, że sprawa wymaga orzeczenia co do zasad, które może mieć wpływ na jedność i spójność prawa wspólnotowego, może on przekazać tę sprawę do rozpoznania Trybunałowi Sprawiedliwości.

Orzeczenia wydane przez Sąd Pierwszej Instancji w sprawach pytań prejudycjalnych mogą zostać w drodze wyjątku, na warunkach i w zakresie określonym przez Statut, poddane kontroli Trybunału Sprawiedliwości, jeżeli zachodzi poważne ryzyko naruszenia jedności i spójności prawa wspólnotowego.”

14. Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 140b

Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim i Trybunałem Sprawiedliwości, bądź na żądanie Trybunału Sprawiedliwości i po konsultacji z Parlamentem Europejskim i Komisją, może tworzyć izby sądowe rozpoznające w pierwszej instancji niektóre kategorie skarg wniesionych w szczególnych dziedzinach.

Decyzja ustanawiająca izbę sądową określa zasady organizacji izby i zakres przyznanej jej właściwości.

Od orzeczeń wydanych przez izby sądowe przysługuje prawo odwołania się do Sądu Pierwszej Instancji, ograniczone do kwestii prawnych lub – jeżeli jest to przewidziane w decyzji ustanawiającej izbę – obejmujące również kwestie faktyczne.

Członkowie izb sądowych są wybierani spośród osób o niekwestionowanej niezależności i mogących zajmować stanowiska sądowe. Są oni mianowani przez Radę, stanowiącą jednomyślnie.

Izby sądowe ustanawiają swój regulamin proceduralny w porozumieniu z Trybunałem Sprawiedliwości. Wymaga on zatwierdzenia przez Radę, stanowiącą większością kwalifikowaną.

Z zastrzeżeniem odmiennych postanowień decyzji ustanawiającej izbę sądową, postanowienia niniejszego Traktatu dotyczące Trybunału Sprawiedliwości oraz postanowienia Statutu Trybunału Sprawiedliwości, stosują się do izb sądowych.”

15. W artykule 146 akapity drugi i trzeci otrzymują brzmienie:

„W tym celu Trybunał jest właściwy do orzekania w zakresie skarg wniesionych przez Państwo Członkowskie, Parlament Europejski, Radę lub Komisję, podnoszących zarzut braku kompetencji, naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, naruszenia niniejszego Traktatu lub jakiegokolwiek reguły prawnej związanej z jego stosowaniem lub nadużycia władzy.

Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy, na tych samych warunkach, do orzekania w zakresie skarg wniesionych przez Trybunał Obrachunkowy, zmierzających do zapewnienia ochrony jego prerogatyw.”

16. Artykuł 160 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 160

Statut Trybunału Sprawiedliwości jest określony w odrębnym protokole.

Rada, stanowiąc jednomyślnie na żądanie Trybunału Sprawiedliwości i po konsultacji z Parlamentem Europejskim i Komisją, bądź na żądanie Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim i Trybunałem Sprawiedliwości, może zmienić postanowienia Statutu, z wyjątkiem postanowień tytułu I.”

17. W artykule 160b wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W skład Trybunału Obrachunkowego wchodzi jeden obywatel z każdego Państwa Członkowskiego.”

b) ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Członkowie Trybunału Obrachunkowego są mianowani na okres sześciu lat. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną po konsultacji z Parlamentem Europejskim, przyjmuje listę członków, sporządzoną zgodnie z propozycjami każdego z Państw Członkowskich. Mandat członków Trybunału Obrachunkowego jest odnawialny.

Wybierają oni spośród siebie, na okres trzech lat, prezesa Trybunału Obrachunkowego. Jego mandat jest odnawialny.”

18. W artykule 160c wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Trybunał Obrachunkowy kontroluje rachunki wszystkich dochodów i wydatków Wspólnoty. Kontroluje również rachunki wszystkich dochodów i wydatków wszystkich organów utworzonych przez Wspólnotę, w zakresie, w jakim akt założycielski nie wyklucza takiej kontroli.

Trybunał Obrachunkowy przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie poświadczenie wiarygodności rachunków, jak również legalności i prawidłowości operacji leżących u ich podstaw, które jest publikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Poświadczenie to może zostać uzupełnione przez szczegółowe oceny każdego z głównych obszarów działalności Wspólnoty.”;

b) ustęp 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Trybunał Obrachunkowy sporządza roczne sprawozdanie po zamknięciu każdego roku budżetowego. Sprawozdanie to jest przesyłane innym instytucjom Wspólnoty i publikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej wraz z odpowiedziami tych instytucji na uwagi Trybunału Obrachunkowego.

Ponadto Trybunał Obrachunkowy może przedstawiać w każdej chwili swoje uwagi, zwłaszcza w formie sprawozdań specjalnych w poszczególnych sprawach oraz wydawać opinie na żądanie jednej z pozostałych instytucji Wspólnoty.

Przyjmuje on swoje sprawozdania roczne, sprawozdania specjalne lub opinie większością członków wchodzących w jego skład. Jednakże, może on ustanowić wewnętrzne izby, w celu przyjmowania pewnych kategorii sprawozdań lub opinii, na warunkach określonych w jego regulaminie wewnętrznym.

Pomaga on Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w wykonywaniu ich funkcji kontrolnych w zakresie wykonania budżetu.

Trybunał Obrachunkowy uchwała swój regulamin wewnętrzny. Wymaga on zatwierdzenia przez Radę, stanowiącą większością kwalifikowaną.”

19. W artykule 163 pierwszy akapit otrzymuje brzmienie:

„Rozporządzenia są publikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Wchodzą one w życie z dniem w nich określonym lub, w jego braku, dwudziestego dnia po ich publikacji.”

20. Artykuł 165 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 165

Ustanawia się Komitet Ekonomiczno-Społeczny. Ma on charakter doradczy.

Komitet składa się z przedstawicieli różnych gospodarczych i społecznych grup zorganizowanego społeczeństwa obywatelskiego, zwłaszcza przedstawicieli producentów, rolników, przewoźników, pracowników, kupców, rzemieślników, wolnych zawodów, konsumentów i przedstawicieli interesu ogólnego.”

21. Artykuł 166 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 166

Liczba członków Komitetu Ekonomiczno-Społecznego nie przekracza 350.

Liczbę członków Komitetu ustala się następująco:

Belgia 12

Dania 9

Niemcy 24

Grecja 12

Hiszpania 21

Francja 24

Irlandia 9

Włochy 24

Luksemburg 6

Niderlandy 12

Austria 12

Portugalia 12

Finlandia 9

Szwecja 12

Zjednoczone Królestwo 24

Członków Komitetu nie wiąże żadna instrukcja. Są w pełni niezależni w wykonywaniu swych funkcji, w ogólnym interesie Wspólnoty.

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, określa diety członków Komitetu.”

22. Artykuł 167 ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Członkowie Komitetu są mianowani na okres czterech lat, na wniosek Państw Członkowskich. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, przyjmuje listę członków sporządzoną zgodnie z propozycjami każdego z Państw Członkowskich. Mandat członków Komitetu jest odnawialny.”

23. Artykuł 183 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 183

1. Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim i uzyskaniu opinii Trybunału Obrachunkowego:

- a) uchwała rozporządzenia finansowe określające w szczególności procedurę stanowienia i wykonywania budżetu oraz przedstawiania i kontrolowania rachunków;
- b) określa reguły i organizuje kontrolę odpowiedzialności kontrolerów finansowych, intendentów i księgowych.

Od 1 stycznia 2007 roku Rada stanowi większością kwalifikowaną na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim oraz po uzyskaniu opinii Trybunału Obrachunkowego.

2. Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim oraz po uzyskaniu opinii Trybunału Obrachunkowego, określa sposoby i procedurę, według których dochody budżetowe przewidziane w ramach systemu zasobów własnych Wspólnoty są pozostawione do dyspozycji Komisji oraz określa środki, które powinny być stosowane, w razie potrzeby, w celu zaspokojenia potrzeb gotówkowych.”

24. Artykuł 190 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 190

System językowy instytucji Wspólnoty określa Rada stanowiąc jednomyślnie, bez uszczerbku dla postanowień Statutu Trybunału Sprawiedliwości.”

25. W artykule 204 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ustępie 1 wyrazy „artykułem F.1 ustęp 2” zastępuje się wyrazami „artykułem 7 ustęp 3”;
- b) w ustępie 2 wyrazy „artykułem F.1” zastępuje się wyrazami „artykułem 6 ustęp 1”, a wyrazy „artykuł F.1 ustęp 1” zastępuje się wyrazami „artykuł 7 ustęp 2”.

Artykuł 4

W Traktacie ustanawiającym Europejską Wspólnotę Węgla i Stali wprowadza się zmiany zgodnie z postanowieniami niniejszego artykułu.

1. Artykuł 10 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Rada zebrana w składzie szefów państw lub rządów i stanowiąca większością kwalifikowaną, nominuje osobę, którą zamierza mianować przewodniczącym Komisji. Nominacja ta jest zatwierdzana przez Parlament Europejski.

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną i za wspólnym porozumieniem z nominowanym przewodniczącym, przyjmuje listę innych osób, które zamierza mianować członkami Komisji, sporządzoną zgodnie z propozycjami każdego z Państw Członkowskich.

Nominowani w ten sposób przewodniczący i pozostali członkowie Komisji podlegają, jako kolegium, zatwierdzeniu przez Parlament Europejski. Po zatwierdzeniu przez Parlament Europejski przewodniczący i pozostali członkowie Komisji zostają mianowani przez Radę, stanowiącą większością kwalifikowaną.”

2. Artykuł 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

1. Komisja działa pod politycznym kierownictwem jej przewodniczącego, który decyduje o jej organizacji wewnętrznej, mając na względzie zapewnienie spójności, skuteczności i kolegialności jej działań.
2. Przewodniczący ustala zakres obowiązków Komisji i rozdziela je pomiędzy jej członków. Przewodniczący może dokonywać zmian w rozdziale obowiązków w trakcie kadencji Komisji. Członkowie Komisji wykonują funkcje powierzone im przez przewodniczącego i jemu podlegają.
3. Po uzyskaniu zgody kolegium, przewodniczący mianuje wiceprzewodniczących spośród jego członków.
4. Członek Komisji składa rezygnację, jeżeli przewodniczący, po uzyskaniu zgody kolegium, tego zażąda.”

3. Artykuł 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

Poza przypadkami normalnej wymiany lub śmierci funkcje członka Komisji kończą się z chwilą jego rezygnacji lub dymisji.

W przypadku wakatu spowodowanego przez rezygnację, dymisję lub śmierć członka Komisji, jest on zastępowany, na czas pozostający do zakończenia kadencji, przez nowego członka mianowanego przez Radę stanowiącą większością kwalifikowaną. Rada, stanowiąc jednomyślnie, może zdecydować, że nie trzeba powoływać następcy.

W przypadku rezygnacji, dymisji lub śmierci przewodniczący jest zastępowany na okres pozostający do zakończenia kadencji. Procedura przewidziana w artykule 10 ustęp 2 ma zastosowanie do jego zastąpienia.

Z wyjątkiem przypadku dymisji przewidzianej w artykule 12a, członkowie Komisji pełnią swoje funkcje do chwili ich zastąpienia lub do chwili podjęcia przez Radę decyzji, zgodnie z akapitem drugim niniejszego artykułu, że takie zastępstwo nie jest konieczne.”

4. W artykule 13 skreśla się pierwszy akapit.

5. W artykule 20 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„Liczba członków Parlamentu Europejskiego nie przekracza 732.”

6. Artykuł 21 ustęp 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Parlament Europejski, po uzyskaniu opinii Komisji i za zgodą Rady stanowiącej większością kwalifikowaną, określa status i ogólne warunki pełnienia funkcji przez jego członków. Wszelkie przepisy lub warunki dotyczące opodatkowania obecnych lub byłych członków wymagają jednomyślności Rady.”

7. Artykuł 30 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Radę wspomaga Sekretariat Generalny, działający pod kierunkiem sekretarza generalnego, wysokiego przedstawiciela do spraw wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, któremu pomaga zastępca sekretarza generalnego odpowiedzialny za zarządzanie Sekretariatem Generalnym. Sekretarz generalny i zastępca sekretarza generalnego są mianowani przez Radę stanowiącą większością kwalifikowaną.

Rada decyduje o organizacji Sekretariatu Generalnego.”

8. Artykuł 31 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 31

Trybunał Sprawiedliwości i Sąd Pierwszej Instancji, każdy w zakresie swojej właściwości, czuwają nad poszanowaniem prawa w wykładni i stosowaniu niniejszego Traktatu.

Przy Sądzie Pierwszej Instancji mogą zostać ustanowione dodatkowo izby sądowe, na warunkach określonych w artykule 32e, w celu wykonywania, w pewnych szczególnych dziedzinach, właściwości sądowej określonej w niniejszym Traktacie.”

9. Artykuł 32 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 32

W skład Trybunału Sprawiedliwości wchodzi jeden sędzia z każdego Państwa Członkowskiego.

Trybunał Sprawiedliwości obraduje w izbach lub w składzie wielkiej izby, na warunkach przewidzianych w tym celu w Statucie Trybunału Sprawiedliwości.

W przypadkach przewidzianych w Statucie, Trybunał Sprawiedliwości może obradować również w pełnym składzie.”

10. Artykuł 32a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 32a

Trybunał Sprawiedliwości jest wspomagany przez ośmiu rzeczników generalnych. Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości tego zażąda, Rada, stanowiąc jednomyślnie, może zwiększyć liczbę rzeczników generalnych.

Zadaniem rzecznika generalnego jest publiczne przedstawianie, przy zachowaniu całkowitej bezstronności i niezależności, uzasadnionych wniosków w sprawach, które zgodnie ze Statutem Trybunału Sprawiedliwości, wymagają jego zaangażowania.”

11. Artykuł 32b otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 32b

Sędziowie i rzecznicy generalni Trybunału Sprawiedliwości są wybierani spośród osób o niekwestionowanej niezależności i mających kwalifikacje wymagane w ich państwach do zajmowania najwyższych stanowisk sądowych lub są prawnikami o uznanej kompetencji. Są oni mianowani za wspólnym porozumieniem przez rządy Państw Członkowskich na okres sześciu lat.

Co trzy lata następuje częściowe odnowienie składu sędziowskiego i składu rzeczników generalnych, na warunkach określonych w Statucie Trybunału Sprawiedliwości.

Sędziowie wybierają spośród siebie na okres trzech lat prezesa Trybunału Sprawiedliwości. Jego mandat jest odnawialny.

Ustępujący sędziowie i rzecznicy generalni mogą być mianowani ponownie.

Trybunał Sprawiedliwości mianuje swojego sekretarza i określa jego status.

Trybunał Sprawiedliwości ustanawia swój regulamin proceduralny. Wymaga on zatwierdzenia przez Radę, stanowiącą większością kwalifikowaną.”

12. Artykuł 32c otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 32c

W skład Sądu Pierwszej Instancji wchodzi co najmniej jeden sędzia z każdego Państwa Członkowskiego. Liczbę sędziów określa Statut Trybunału Sprawiedliwości. Statut może przewidywać, że Sąd Pierwszej Instancji wspierany będzie przez rzeczników generalnych.

Członkowie Sądu Pierwszej Instancji są wybierani spośród osób o niekwestionowanej niezależności i mogących zajmować wysokie stanowiska sądowe. Są oni mianowani za wspólnym porozumieniem przez rządy Państw Członkowskich na okres sześciu lat. Co trzy lata następuje częściowa wymiana składu. Ustupujący członkowie mogą być mianowani ponownie.

Sędziowie wybierają spośród siebie na okres trzech lat prezesa Sądu Pierwszej Instancji. Jego mandat jest odnawialny.

Sąd Pierwszej Instancji mianuje swojego sekretarza i określa jego status.

Sąd Pierwszej Instancji ustanawia swój regulamin proceduralny w porozumieniu z Trybunałem Sprawiedliwości. Wymaga on zatwierdzenia przez Radę, stanowiącą większość kwalifikowaną.

Z zastrzeżeniem odmiennych postanowień Statutu Trybunału Sprawiedliwości, postanowienia niniejszego Traktatu dotyczące Trybunału Sprawiedliwości stosują się do Sądu Pierwszej Instancji.”

13. Artykuł 32d otrzymuje brzmienie:

„Article 32d

1. Sąd Pierwszej Instancji jest właściwy do rozpoznawania w pierwszej instancji skarg określonych w artykułach 30, 34, 35, 36, 38, 40 i 42, z wyjątkiem skarg powierzonych izbom sądowym lub skarg zastrzeżonych na mocy Statutu dla Trybunału Sprawiedliwości. Statut może przyznać Sądowi Pierwszej Instancji właściwość w innych kategoriach skarg.

Od orzeczeń wydanych przez Sąd Pierwszej Instancji na mocy niniejszego ustępu przysługuje, na warunkach i w zakresie określonym przez Statut, prawo odwołania się do Trybunału Sprawiedliwości, ograniczone do kwestii prawnych.

2. Sąd Pierwszej Instancji jest właściwy do rozpoznawania skarg wniesionych przeciwko orzeczeniom izb sądowych, utworzonych na mocy artykułu 32e.

Orzeczenia wydane przez Sąd Pierwszej Instancji na mocy niniejszego ustępu mogą zostać w drodze wyjątku, na warunkach i w zakresie określonym przez Statut, poddane kontroli Trybunału Sprawiedliwości, jeżeli zachodzi poważne ryzyko naruszenia jedności i spójności prawa wspólnotowego.

3. Sąd Pierwszej Instancji jest właściwy do rozpoznawania pytań prejudycjalnych przedkładanych na mocy artykułu 41, w poszczególnych dziedzinach określonych w Statucie.

Jeżeli Sąd Pierwszej Instancji uzna, że sprawa wymaga orzeczenia co do zasad, które może mieć wpływ na jedność i spójność prawa wspólnotowego, może on przekazać tę sprawę do rozpoznania Trybunałowi Sprawiedliwości.

Orzeczenia wydane przez Sąd Pierwszej Instancji w sprawach pytań prejudycjalnych mogą zostać w drodze wyjątku, na warunkach i w zakresie określonym przez Statut, poddane kontroli Trybunału Sprawiedliwości, jeżeli zachodzi poważne ryzyko naruszenia jedności i spójności prawa wspólnotowego.”

14. Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 32e

Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim i Trybunałem Sprawiedliwości, bądź na żądanie Trybunału Sprawiedliwości i po konsultacji z Parlamentem Europejskim i Komisją, może tworzyć izby sądowe rozpoznające w pierwszej instancji niektóre kategorie skarg wniesionych w szczególnych dziedzinach.

Orzeczenie ustanawiające izbę sądową określa zasady organizacji izby i zakres przyznanej jej właściwości.

Od orzeczeń wydanych przez izby sądowe przysługuje prawo odwołania się do Sądu Pierwszej Instancji, ograniczone do kwestii prawnych lub – jeżeli jest to przewidziane w decyzji ustanawiającej izbę – obejmujące również kwestie faktyczne.

Członkowie izb sądowych są wybierani spośród osób o niekwestionowanej niezależności i mogących zajmować stanowiska sądowe. Są oni mianowani przez Radę, stanowiącą jednomyślnie.

Izby sądowe ustanawiają swój regulamin proceduralny w porozumieniu z Trybunałem Sprawiedliwości. Wymaga on zatwierdzenia przez Radę, stanowiącą większością kwalifikowaną.

Z zastrzeżeniem odmiennych postanowień orzeczenia ustanawiającego izbę sądową, postanowienia niniejszego Traktatu dotyczące Trybunału Sprawiedliwości oraz postanowienia Statutu Trybunału Sprawiedliwości, stosują się do izb sądowych.”

15. W artykule 33 wprowadza się następujące zmiany:

a) pierwszy akapit otrzymuje brzmienie:

„Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania w zakresie wniesionych przez Państwo Członkowskie, Parlament Europejski lub Radę skarg o unieważnienie decyzji lub zaleceń Komisji, z powodu braku kompetencji, naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, naruszenia niniejszego Traktatu lub jakiegokolwiek reguły prawnej związanej z jego stosowaniem lub nadużycia władzy. Trybunał Sprawiedliwości nie może jednak dokonać kontroli oceny sytuacji, będącej wynikiem zdarzeń lub okoliczności gospodarczych, w świetle której Komisja podjęła decyzje lub wydała zalecenia, chyba, że na Komisji ciąży zarzut nadużycia władzy, rażącego naruszenia niniejszego Traktatu lub jakiegokolwiek reguły prawnej związanej z jego stosowaniem.”

b) czwarty akapit otrzymuje brzmienie:

„Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy, na tych samych warunkach, do orzekania w zakresie skarg wniesionych przez Trybunał Obrachunkowy, zmierzających do zapewnienia ochrony jego prerogatyw.”

16. Artykuł 45 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 45

Statut Trybunału Sprawiedliwości jest określony w odrębnym protokole.

Rada, stanowiąc jednomyślnie na żądanie Trybunału Sprawiedliwości i po konsultacji z Parlamentem Europejskim i Komisją, bądź na żądanie Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim i Trybunałem Sprawiedliwości, może zmienić postanowienia Statutu.”

17. W artykule 45b wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W skład Trybunału Obrachunkowego wchodzi jeden obywatel z każdego Państwa Członkowskiego.”;

b) ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Członkowie Trybunału Obrachunkowego są mianowani na okres sześciu lat. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną po konsultacji z Parlamentem Europejskim, przyjmuje listę członków, sporządzoną zgodnie z propozycjami każdego z Państw Członkowskich. Mandat członków Trybunału Obrachunkowego jest odnawialny.

Wybierają oni spośród siebie, na okres trzech lat, prezesa Trybunału Obrachunkowego. Jego mandat jest odnawialny.”

18. W artykule 45c wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Trybunał Obrachunkowy kontroluje rachunki wszystkich dochodów i wydatków Wspólnoty. Kontroluje również rachunki wszystkich dochodów i wydatków wszystkich organów stworzonych przez Wspólnotę, w zakresie, w jakim akt założycielski nie wyklucza takiej kontroli.

Trybunał Obrachunkowy przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie poświadczenie wiarygodności rachunków, jak również legalności i prawidłowości operacji leżących u ich podstaw, które jest publikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Poświadczenie to może zostać uzupełnione przez szczegółowe oceny każdego z głównych obszarów działalności Wspólnoty.”;

b) ustęp 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Trybunał Obrachunkowy sporządza roczne sprawozdanie po zamknięciu każdego roku budżetowego. Sprawozdanie to jest przesyłane innym instytucjom Wspólnoty i publikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej wraz z odpowiedziami tych instytucji na uwagi Trybunału Obrachunkowego.

Ponadto Trybunał Obrachunkowy może przedstawiać w każdej chwili swoje uwagi, zwłaszcza w formie sprawozdań specjalnych w poszczególnych sprawach oraz wydawać opinie na żądanie jednej z pozostałych instytucji Wspólnoty.

Przyjmuje on swoje sprawozdania roczne, sprawozdania specjalne lub opinie większością członków wchodzących w jego skład. Jednakże, może on ustanowić wewnętrzne izby, w celu przyjmowania pewnych kategorii sprawozdań lub opinii, na warunkach określonych w jego regulaminie proceduralnym.

Pomaga on Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w wykonywaniu ich funkcji kontrolnych w zakresie wykonania budżetu.

Trybunał Obrachunkowy uchwała swój regulamin proceduralny. Wymaga on zatwierdzenia przez Radę, stanowiącą większością kwalifikowaną.”

19. W artykule 96 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ustępie 1 wyrazy „artykuł F.1 ustęp 2” zastępuje się wyrazami „artykuł 7 ustęp 3”;

b) w ustępie 2 wyrazy „artykuł F ustęp 1” zastępuje się wyrazami „artykuł 6 ustęp 1”, a wyrazy „artykuł F.1 ustęp 1” zastępuje się wyrazami „artykuł 7 ustęp 2”.

Artykuł 5

Protokół w sprawie Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego zostaje zmieniony zgodnie z postanowieniami niniejszego artykułu.

W artykule 10 dodaje się następujący ustęp:

„10.6. Artykuł 10.2 może zostać zmieniony przez Radę zebraną w składzie szefów państw lub rządów, stanowiącą jednomyślnie na zalecenie EBC po konsultacji z Parlamentem Europejskim i Komisją, bądź na zalecenie Komisji oraz po konsultacji z Parlamentem Europejskim i EBC. Rada zaleca przyjęcie tych zmian Państwom Członkowskim. Zmiany te wchodzi w życie po ich ratyfikowaniu przez wszystkie Państwa Członkowskie, zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

Wydanie zalecenia przez EBC na mocy niniejszego ustępu wymaga decyzji Rady Prezesów, stanowiącej jednomyślnie.”

Artykuł 6

Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich zostaje zmieniony zgodnie z postanowieniami niniejszego artykułu.

Artykuł 21 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 21

Artykuły 12-15 i artykuł 18 stosuje się wobec sędziów, rzeczników generalnych, sekretarza i sprawozdawców pomocniczych Trybunału Sprawiedliwości oraz do członków i sekretarza Sądu Pierwszej Instancji, bez uszczerbku dla postanowień artykułu 3 Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości, dotyczących immunitetu jurysdykcyjnego sędziów i rzeczników generalnych.”

CZĘŚĆ DRUGA

POSTANOWIENIA PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 7

Uchyla się Protokoły w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości załączone do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską i do Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej i zastępuje Protokołem w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości załączonym na mocy niniejszego Traktatu do Traktatu o Unii Europejskiej, Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską i do Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej.

Artykuł 8

Uchyla się artykuły 1-20, artykuł 44, artykuł 45, artykuł 46 akapity drugi i trzeci, artykuły 47-49 oraz artykuły 51, 52, 54 i 55 Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali.

Artykuł 9

Bez uszczerbku dla pozostających w mocy artykułów Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali, postanowienia Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości załączonego na mocy niniejszego Traktatu do Traktatu o Unii Europejskiej, Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską i do Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, stosują się wtedy, gdy Trybunał Sprawiedliwości wykonuje swoją właściwość na mocy postanowień Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali.

Artykuł 10

Uchyla się decyzję Rady 88/591/EWWiS, EWG, Euratom z dnia 24 października 1988 r. ustanawiającą Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich, w jej zmienionej formie, z wyjątkiem artykułu 3 w zakresie, w jakim na mocy tego artykułu Sąd Pierwszej Instancji wykonuje właściwość przyznaną Trybunałowi Sprawiedliwości przez Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Węgla i Stali.

Artykuł 11

Niniejszy Traktat zawiera się na czas nieograniczony.

Artykuł 12

1. Niniejszy Traktat podlega ratyfikacji przez Wysokie Umawiające się Strony, zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi. Dokumenty ratyfikacyjne zostaną złożone do depozytu rządowi Republiki Włoskiej.

2. Niniejszy Traktat wchodzi w życie pierwszego dnia drugiego miesiąca następującego po miesiącu, w którym złożono do depozytu dokument ratyfikacyjny przez Państwo-Sygnatariusza, które jako ostatnie spełni tę formalność.

Artykuł 13

Niniejszy Traktat, sporządzony w jednym oryginalnym egzemplarzu w językach angielskim, duńskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, irlandzkim, niderlandzkim, niemieckim, portugalskim, szwedzkim i włoskim przy czym teksty w każdym z tych języków są na równi autentyczne, zostaje złożony do depozytu w archiwum Rządu Republiki Włoskiej, który przekaże uwierzytelniony odpis każdemu z rządów pozostałych Państw-Sygnatariuszy.

W dowód czego niżej wymienieni pełnomocnicy złożyli swoje podpisy pod niniejszym Traktatem.

[część wielojęzyczna]

Sporządzono w Nicei, dwudziestego szóstego lutego roku dwa tysiące pierwszego.

[część wielojęzyczna]

Pour Sa Majesté le Roi des Belges
Voor Zijne Majesteit de Koning der Belgen
Für Seine Majestät den König der Belgier

Louis MICHEL

Cette signature engage également la Communauté française, la Communauté flamande, la Communauté germanophone, la Région wallonne, la Région flamande et la Région de Bruxelles-Capitale.

Deze handtekening verbindt eveneens de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap, het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Diese Unterschrift bindet zugleich die Deutschsprachige Gemeinschaft, die Flämische Gemeinschaft, die Französische Gemeinschaft, die Wallonische Region, die Flämische Region und die Region Brüssel-Hauptstadt.

For Hendes Majestæt Danmarks Dronning

Mogens LYKKETOFT

Für den Präsidenten der Bundesrepublik Deutschland

Joseph FISCHER

Για τον Πρόεδρο της Ελληνικής Δημοκρατίας

Georgios PAPANDREOU

Por Su Majestad el Rey de España

Josep PIQUÉ I CAMPS

Pour le Président de la République française

Hubert VÉDRINE

Thar ceann Uachtarán na hÉireann

For the President of Ireland

Brian COWEN

Per il Presidente della Repubblica italiana

Lamberto DINI

Pour Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg

Lydie POLFER

Voor Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden

Jozias Johannes VAN AARTSENI

Für den Bundespräsidenten der Republik Österreich

Benita FERRERO-WALDNER

Pelo Presidente da República Portuguesa

Jaime GAMA

Suomen Tasavallan Presidentin puolesta

För Republiken Finlands President

Erkki TUOMIOJA

För Hans Majestät Konungen av Sverige

Anna LINDH

For Her Majesty the Queen of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

Robin COOK

PROTOKOŁY

A. PROTOKÓŁ DOŁĄCZONY DO TRAKTATU O UNII EUROPEJSKIEJ I DO TRAKTATÓW USTANAWIAJĄCYCH WSPÓLNOTY EUROPEJSKIE

Protokół w sprawie rozszerzenia Unii Europejskiej

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY

PRZYJĘŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatów ustanawiających Wspólnoty Europejskie:

Artykuł 1

Uchylenie Protokołu w sprawie instytucji

Uchyła się Protokół w sprawie instytucji w perspektywie rozszerzenia Unii Europejskiej, dołączony do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatów ustanawiających Wspólnoty Europejskie.

Artykuł 2

Postanowienia dotyczące Parlamentu Europejskiego

1. 1 stycznia 2004 roku i z mocą od początku okresu 2004 – 2009, pierwszy akapit w artykule 190 ustęp 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską i w artykule 108 ustęp 2 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej otrzymuje brzmienie:

„Liczbę przedstawicieli wybieranych w każdym Państwie Członkowskim ustala się następująco:

Belgia 22

Dania 13

Niemcy 99

Grecja 22

Hiszpania 50

Francja 72

Irlandia 12

Włochy 72

Luksemburg 6

Niderlandy 25

Austria 17

Portugalia 22

Finlandia 13

Szwecja 18

Zjednoczone Królestwo 72”

2. Z zastrzeżeniem ustępu 3, całkowita liczba przedstawicieli w Parlamencie Europejskim w okresie 2004 – 2009 jest równa liczbie przedstawicieli określonej w artykule 190 ustęp 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską i w artykule 108 ustęp 2 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, powiększonej o liczbę przedstawicieli nowych Państw Członkowskich, wynikającą z traktatów o przystąpieniu podpisanych najpóźniej do 1 stycznia 2004 roku.

3. Jeżeli całkowita liczba członków określona w ustępie 2 jest mniejsza niż 732, stosuje się korektę proporcjonalną do liczby przedstawicieli wybieranych w każdym Państwie Członkowskim tak, aby całkowita liczba była jak najbardziej zbliżona do 732. Korekta taka nie może prowadzić do zwiększenia liczby przedstawicieli wybieranych w każdym Państwie Członkowskim ponad liczbę określoną w artykule 190 ustęp 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz w artykule 108 ustęp 2 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej w odniesieniu do okresu 1999 - 2004.

Rada przyjmuje w tym celu decyzję.

4. Na zasadzie odstępstwa od drugiego akapitu artykułu 189 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską i drugiego akapitu artykułu 107 ustęp 2 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w przypadku wejścia w życie traktatów o przystąpieniu po przyjęciu przez Radę decyzji określonej w drugim akapicie ustępu 3 niniejszego artykułu, liczba członków Parlamentu Europejskiego może na okres stosowania tej decyzji tymczasowo przekroczyć 732. W odniesieniu do liczby przedstawicieli wybieranych w danych Państwach Członkowskich stosuje się taką samą korektę, jak określona w pierwszym akapicie ustępu 3 niniejszego artykułu.

Artykuł 3

Postanowienia dotyczące ważenia głosów w Radzie

1. 1 stycznia 2005 roku:

a) w artykule 205 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską i w artykule 118 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej:

i) ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli przyjęcie uchwały przez Radę wymaga większości kwalifikowanej, głosy jej członków ważne są następująco:

Belgia 12

Dania 7

Niemcy 29

Grecja 12

Hiszpania 27

Francja 29

Irlandia 7

Włochy 29

Luksemburg 4

Niderlandy 13

Austria 10

Portugalia 12

Finlandia 7

Szwecja 10

Zjednoczone Królestwo 29

Uchwały Rady wymagają do ich przyjęcia co najmniej 169 głosów „za”, oddanych przez większość członków, jeżeli niniejszy Traktat wymaga, aby były przyjęte na wniosek Komisji.

W innych przypadkach uchwały Rady wymagają do ich przyjęcia co najmniej 169 głosów „za”, oddanych przez co najmniej dwie trzecie członków.”

ii) dodaje się ustęp 4 w brzmieniu:

„4. Jeżeli decyzja ma zostać przyjęta przez Radę większością kwalifikowaną, członek Rady może zażądać sprawdzenia, czy Państwa Członkowskie stanowiące większość kwalifikowaną, reprezentują co najmniej 62% ogółu ludności Unii. Jeżeli okaże się, że warunek ten nie został spełniony, dana decyzja nie zostanie przyjęta.”

b) w artykule 23 ustęp 2 Traktatu o Unii Europejskiej, trzeci akapit otrzymuje brzmienie:

„Głosy członków Rady ważone są zgodnie z artykułem 205 ustęp 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską. Decyzje wymagają do ich przyjęcia co najmniej 169 głosów „za”, oddanych przez co najmniej dwie trzecie członków. Jeżeli decyzja ma zostać przyjęta przez Radę większością kwalifikowaną, członek Rady może zażądać sprawdzenia, czy Państwa Członkowskie stanowiące większość kwalifikowaną, reprezentują co najmniej 62% ogółu ludności Unii.

Jeżeli okaże się, że warunek ten nie został spełniony, dana decyzja nie zostanie przyjęta.”

c) w artykule 34 Traktatu o Unii Europejskiej, ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli przyjęcie uchwały przez Radę wymaga większości kwalifikowanej, głosy jej członków ważone są zgodnie z artykułem 205 ustęp 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską. Uchwały Rady wymagają do ich przyjęcia co najmniej 169 głosów „za”, oddanych przez co najmniej dwie trzecie członków. Jeżeli decyzja ma zostać przyjęta przez Radę większością kwalifikowaną, członek Rady może zażądać sprawdzenia, czy Państwa Członkowskie stanowiące większość kwalifikowaną, reprezentują co najmniej 62% ogółu ludności Unii. Jeżeli okaże się, że warunek ten nie został spełniony, dana decyzja nie zostanie przyjęta.”

2. W chwili każdego przystąpienia, próg ustalony w drugim akapicie artykułu 205 ustęp 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską i w drugim akapicie artykułu 118 ustęp 2 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, oblicza się tak, aby próg większości kwalifikowanej wyrażony w liczbie głosów nie przekroczył progu wynikającego z tabeli zamieszczonej w Deklaracji w sprawie rozszerzenia Unii Europejskiej, zawartej w Akcie Końcowym Konferencji, która przyjęła Traktat z Nicei.

Artykuł 4

Postanowienia dotyczące Komisji

1. 1 stycznia 2005 roku i z mocą od dnia podjęcia obowiązków przez pierwszą Komisję po tej dacie, artykuł 213 ustęp 1 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską i artykuł 126 ustęp 1 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej otrzymują brzmienie:

„1. Członkowie Komisji wybierani są ze względu na swoje ogólne kwalifikacje. Ich niezależność jest niekwestionowana.

W skład Komisji wchodzi jeden obywatel z każdego Państwa Członkowskiego.

Liczba członków Komisji może zostać zmieniona przez Radę stanowiącą jednomyślnie.”

2. Kiedy Unia składać się będzie z 27 Państw Członkowskich, artykuł 213 ustęp 1 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską i artykuł 126 ustęp 1 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, otrzymają brzmienie:

„1. Członkowie Komisji są wybierani ze względu na swoje ogólne kwalifikacje. Ich niezależność jest niekwestionowana.

Liczba członków Komisji jest mniejsza niż liczba Państw Członkowskich. Członkowie Komisji są wybierani zgodnie z opartym na zasadzie równości systemem rotacji, którego zasady wykonawcze przyjmuje Rada, stanowiąc jednomyślnie.

Liczba członków Komisji jest ustalana przez Radę stanowiącą jednomyślnie.”

Niniejsza zmiana stosuje się od dnia podjęcia obowiązków przez pierwszą Komisję po dacie przystąpienia dwudziestego siódmego Państwa Członkowskiego Unii.

3. Po podpisaniu traktatu o przystąpieniu dwudziestego siódmego Państwa Członkowskiego Unii, Rada, stanowiąc jednomyślnie, uchwała:

- liczbę członków Komisji;

- zasady wykonawcze opartego na zasadzie równości systemu rotacji, zawierające wszelkie kryteria i normy niezbędne do automatycznego określenia składu kolejnych kolegiów, na podstawie następujących zasad:

a) Państwa Członkowskie są traktowane na zasadzie ścisłej równości przy ustalaniu kolejności i długości pełnienia przez ich obywateli funkcji członków Komisji; tym samym różnica między całkowitą liczbą kadencji pełnionych przez obywateli którychkolwiek dwóch Państw Członkowskich nie może nigdy przewyższać jednej kadencji.

b) z zastrzeżeniem lit.a), skład każdego kolejnego kolegium odzwierciedla zadowalająco demograficzny i geograficzny zakres wszystkich Państw Członkowskich Unii.

4. Do chwili, w której znajdzie zastosowanie ustęp 2, każde Państwo przystępujące do Unii jest uprawnione, w chwili przystąpienia, do posiadania w składzie Komisji jednego swojego obywatela w charakterze jej członka.

B. PROTOKÓŁ DOŁĄCZONY DO TRAKTATU O UNII EUROPEJSKIEJ, DO TRAKTATU USTANAWIAJĄCEGO WSPÓLNOTĘ EUROPEJSKĄ I DO TRAKTATU USTANAWIAJĄCEGO EUROPEJSKĄ WSPÓLNOTĘ ENERGII ATOMOWEJ

Protokół w sprawie

Statutu Trybunału Sprawiedliwości

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY

PRAGNĄC uchwalić Statut Trybunału Sprawiedliwości, przewidziany w artykule 245 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz w artykule 160 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej, Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską i Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej:

Artykuł 1

Trybunał Sprawiedliwości jest powołany i funkcjonuje zgodnie z postanowieniami Traktatu o Unii Europejskiej (Traktatu UE), Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (Traktatu WE), Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej (Traktatu EWEA) oraz niniejszego Statutu.

TYTUŁ I

SĘDZIOWIE I RZECZNICZY GENERALNI

Artykuł 2

Przed podjęciem obowiązków każdy z sędziów na posiedzeniu jawnym ślubuje wykonywać swe obowiązki bezstronnie i sumiennie oraz utrzymać w tajemnicy treść obrad Trybunału.

Artykuł 3

Sędziów chroni immunitet jurysdykcyjny. Po zakończeniu funkcji, są nadal objęci immunitetem w odniesieniu do działań podejmowanych przez nich w ramach czynności służbowych, obejmującym również słowa wypowiedziane lub napisane.

Trybunał obradujący w pełnym składzie może uchylić immunitet.

W przypadku uchylenia immunitetu i wszczęcia postępowania karnego przeciwko sędziemu, jest on sądzony w Państwie Członkowskim jedynie przez sąd uprawniony do sądenia członków najwyższych krajowych organów sądowniczych.

Artykuły 12-15 i artykuł 18 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich stosuje się wobec sędziów, rzeczników generalnych, sekretarza i sprawozdawców pomocniczych Trybunału, bez uszczerbku dla postanowień zawartych w poprzednich ustępach, dotyczących immunitetu jurysdykcyjnego sędziów.

Artykuł 4

Sędziowie nie mogą sprawować żadnych funkcji politycznych ani administracyjnych.

Nie mogą oni wykonywać żadnej innej zarobkowej lub niezarobkowej działalności zawodowej, o ile Rada w drodze wyjątku nie zwolni ich od tego zakazu.

Podejmując swoje obowiązki, uroczyście zobowiązują się szanować, w trakcie pełnienia funkcji i po ich zakończeniu, zobowiązania z nich wynikające, zwłaszcza obowiązki uczciwości i roztropności przy obejmowaniu pewnych stanowisk lub przyjmowaniu pewnych korzyści po zakończeniu funkcji.

Wszelkie związane z tą sprawą wątpliwości rozstrzyga Trybunał.

Artykuł 5

Poza przypadkami normalnej wymiany lub śmierci, funkcje sędziego kończą się z chwilą jego rezygnacji.

Sędzia składa rezygnację przesyłając ją w formie pisemnej do prezesa Trybunału, który przekazuje ją do przewodniczącego Rady. W momencie tego zawiadomienia, w składzie sędziowskim powstaje wakat.

Z wyjątkiem okoliczności, których dotyczy artykuł 6, sędzia nadal pełni funkcję do momentu podjęcia obowiązków przez następcę.

Artykuł 6

Sędzia może być zwolniony z funkcji lub pozbawiony prawa do emerytury bądź innych podobnych korzyści tylko wówczas, gdy w jednomyślnej opinii sędziów i rzeczników generalnych Trybunału, nie spełnia on już wymaganych warunków lub nie czyni zadość zobowiązaniom wynikającym z jego urzędu. Dany sędzia nie bierze udziału w tych obradach.

Sekretarz Trybunału przekazuje decyzję Trybunału przewodniczącemu Parlamentu Europejskiego i przewodniczącemu Komisji oraz zawiadamia o niej przewodniczącego Rady.

W przypadku decyzji o zwolnieniu sędziego z funkcji, w momencie zawiadomienia przewodniczącego Rady w składzie sędziowskim powstaje wakat.

Artykuł 7

Sędzia, który ma zastąpić członka Trybunału przed upływem jego kadencji, jest mianowany na okres pozostający do zakończenia kadencji jego poprzednika.

Artykuł 8

Postanowienia artykułów 2-7 mają zastosowanie do rzeczników generalnych.

TYTUŁ II

ORGANIZACJA

Artykuł 9

Gdy co trzy lata następuje częściowe odnowienie składu sędziowskiego, dotyczy ono przemiennie ośmiu i siedmiu sędziów.

Gdy co trzy lata następuje częściowe odnowienie składu rzeczników generalnych, dotyczy ono za każdym razem czterech rzeczników generalnych.

Artykuł 10

Przed podjęciem obowiązków sekretarz ślubuje wykonywać swe obowiązki bezstronnie i sumiennie oraz utrzymać w tajemnicy treść obrad Trybunału.

Artykuł 11

Trybunał uzgadnia zastępstwo dla sekretarza, gdy ten nie może uczestniczyć w posiedzeniach Trybunału.

Artykuł 12

Trybunałowi przydziela się urzędników i innych pracowników, aby umożliwić mu funkcjonowanie. Są oni odpowiedzialni przed sekretarzem, który podlega prezesowi.

Artykuł 13

Na wniosek Trybunału Rada, stanowiąc jednomyślnie, może postanowić o mianowaniu sprawozdawców pomocniczych i określić zasady, jakim będzie podporządkowana ich praca. Od sprawozdawców pomocniczych można wymagać, zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie proceduralnym, aby uczestniczyli we wstępnych postępowaniach wyjaśniających dotyczących spraw, które będą rozpatrywane przez Trybunał oraz współpracować z sędzią pełniącym rolę sprawozdawcy.

Sprawozdawców pomocniczych wybiera się spośród osób o niekwestionowanej niezależności i które posiadają niezbędne kwalifikacje prawnicze; mianuje ich Rada. Przed podjęciem obowiązków ślubują oni wykonywać swe obowiązki bezstronnie i sumiennie oraz utrzymać w tajemnicy treść obrad Trybunału.

Artykuł 14

Od sędziów, rzeczników generalnych i sekretarza wymaga się, aby zamieszkiwali w miejscu, w którym znajduje się siedziba Trybunału.

Artykuł 15

Obrady Trybunału odbywają się w trybie ciągłym. Czas trwania urlopów sędziowskich ustala Trybunał, mając na względzie potrzeby wynikające z własnej pracy.

Artykuł 16

Trybunał powołuje izby składające się z trzech lub pięciu sędziów. Sędziowie wybierają spośród siebie prezesa izb. Prezesa izb złożonych z pięciu sędziów wybierani są na trzy lata. Ich mandat może być jednokrotnie odnowiony.

Wielka izba składa się z jedenastu sędziów. Przewodniczy jej prezes Trybunału. Prezesa izb złożonych z pięciu sędziów oraz sędziowie mianowani zgodnie z regulaminem proceduralnym stanowią również część wielkiej izby.

Wielka izba obraduje na żądanie Państwa Członkowskiego lub instytucji Wspólnot, które są stroną w postępowaniu.

Trybunał Sprawiedliwości obraduje w pełnym składzie w sprawach wniesionych na mocy artykułu 195 ustęp 2, artykułu 213 ustęp 2, artykułu 216 lub 247 ustęp 7 Traktatu WE, artykułu 107d ustęp 2, 126 ustęp 2, 129 lub 160b ustęp 7 Traktatu EWEA.

Ponadto, jeśli Trybunał uzna, że wniesiona sprawa ma wyjątkowe znaczenie, po wysłuchaniu rzecznika generalnego może skierować tę sprawę do pełnego składu Trybunału.

Artykuł 17

Obrady Trybunału są ważne jedynie wtedy, gdy zasiada nieparzysta liczba jego członków.

Obrady izb złożonych z trzech lub pięciu sędziów są ważne jedynie wtedy, gdy zasiada trzech sędziów.

Obrady wielkiej izby są ważne jedynie wtedy, gdy zasiada dziewięciu sędziów.

Obrady pełnego składu Trybunału są ważne jedynie wtedy, gdy zasiada jedenastu sędziów.

W sytuacji, gdy jeden z sędziów izby nie może uczestniczyć w obradach, można, zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie proceduralnym, wezwać do uczestnictwa w obradach sędziego z innej izby.

Artykuł 18

Żaden sędzia ani rzecznik generalny nie może współdecydować o sprawie, w której uczestniczył jako pełnomocnik lub doradca lub działał na rzecz jednej ze stron lub jeśli został powołany do orzekania w niej jako członek sądu, komisji śledczej lub w jeszcze innej roli.

Jeśli z jakiegoś szczególnego powodu sędzia lub rzecznik generalny uzna, że nie powinien brać udziału w orzekaniu w jakiejś konkretnej sprawie lub badaniu jej, informuje o tym prezesa. Jeśli z jakiegoś szczególnego powodu prezes uzna, że sędzia lub rzecznik generalny nie powinien uczestniczyć w jakiejś konkretnej sprawie lub przedkładać w niej wniosków, zawiadamia o tym zainteresowanego.

Wszelkie trudności powstające w związku ze stosowaniem niniejszego artykułu rozstrzyga Trybunał.

Strona nie może wnosić o zmianę składu Trybunału lub jednej z jego izb, podając za powód bądź obywatelstwo sędziego, bądź brak w składzie Trybunału lub izby sędziego mającego obywatelstwo to samo co ta strona.

TYTUŁ III

PROCEDURA

Artykuł 19

Państwa Członkowskie i instytucje Wspólnot reprezentuje przed Trybunałem pełnomocnik, ustanawiany dla każdej sprawy; pełnomocnika może wspomagać doradca albo adwokat lub radca prawny.

Państwa będące stronami Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, nie będące Państwami Członkowskimi oraz Urząd Nadzoru EFTA, określony w tym Porozumieniu, są reprezentowane w taki sam sposób.

Inne strony muszą być reprezentowane przez adwokatów lub radców prawnych.

Jedynie adwokat lub radca prawny uprawniony do występowania przed sądem Państwa Członkowskiego lub innego państwa, które jest stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, może reprezentować lub wspomagać stronę przed Trybunałem.

Gdy pełnomocnicy, doradcy i adwokaci lub radcy prawni występują przed Trybunałem, korzystają, zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie proceduralnym, z praw i immunitetów niezbędnych do wykonywania obowiązków w sposób niezależny.

W stosunku do doradców i adwokatów lub radców prawnych występujących przed Trybunałem, Trybunał ma uprawnienia właściwe dla sądów powszechnych, zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie proceduralnym.

Nauczyciele akademicki będący obywatelami Państwa Członkowskiego, którego prawo przyznaje im prawo reprezentowania stron przed sądem, mają takie same prawa przed Trybunałem jak te, które niniejszy artykuł przyznaje adwokatom lub radcom prawnym.

Artykuł 20

Stosowana przed Trybunałem procedura składa się z dwóch części: pisemnej i ustnej.

Na procedurę pisemną składa się przekazywanie stronom oraz instytucjom Wspólnot, których decyzje są przedmiotem sporu, wniosków, memoriałów, argumentów obrony i uwag oraz odpowiedzi na nie, jeśli takowe są, jak też wszelkich akt i dokumentów stanowiących dowody w sprawie lub ich uwierzytelnionych odpisów.

Materiały przekazuje sekretarz w trybie i w terminie określonych w regulaminie proceduralnym.

Na procedurę ustną składa się odczytywanie sprawozdania przedłożonego przez sędziego pełniącego rolę sprawozdawcy, wysłuchiwanie przez Trybunał pełnomocników, doradców i adwokatów lub radców prawnych oraz wniosków rzecznika generalnego jak również, w miarę możliwości, przesłuchiwanie świadków i wysłuchiwanie opinii biegłych.

Jeśli Trybunał uzna, że w sprawie nie występuje nowe zagadnienie prawne, po wysłuchaniu rzecznika generalnego może zadecydować o rozstrzygnięciu sprawy bez wniosku rzecznika generalnego.

Artykuł 21

Wniesienie skargi do Trybunału następuje poprzez skierowanie jej w formie pisemnej do sekretarza Trybunału. Skarga musi zawierać nazwisko i adres zamieszkania skarżącego oraz charakter osoby podpisującej, wskazanie strony lub stron, przeciw którym wnosi się skargę, przedmiot sporu, wnioski oraz zwięzłe przedstawienie zarzutów prawnych stanowiących podstawę skargi.

Skardze towarzyszy, w stosownych przypadkach, akt, którego unieważnienia się żąda lub, w okolicznościach przewidzianych w artykule 232 Traktatu WE i artykule 148 Traktatu EWEA, dokumenty dowodowe wskazujące datę wezwania instytucji do działania zgodnie z tymi artykułami. Gdy dokumenty nie zostają przedłożone razem ze skargą, sekretarz zwraca się do zainteresowanej strony o przedstawienie ich w rozsądnym terminie, lecz w takim przypadku prawa strony nie wygasają nawet wtedy, gdy takie dokumenty są przedstawione po terminie wyznaczonym do wszczęcia postępowania.

Artykuł 22

W przypadkach objętych artykułem 18 Traktatu EWEA, wniesienie sprawy do Trybunału następuje poprzez odwołanie skierowane do sekretarza Trybunału. Odwołanie musi zawierać nazwisko i adres zamieszkania skarżącego oraz charakter osoby podpisującej, wskazanie decyzji, od której wnosi się odwołanie, wskazanie stron przeciwnych, przedmiot sporu, wnioski i zwięzłe przedstawienie podstaw odwołania.

Do odwołania dołącza się uwierzytelniony odpis zaskarżanej decyzji Komitetu Arbitrażowego.

W wypadku odrzucenia odwołania przez Trybunał, decyzja Komitetu Arbitrażowego jest ostateczna.

W wypadku orzeczenia o nieważności decyzji Komitetu Arbitrażowego przez Trybunał, sprawa może zostać wznowiona, w stosownych przypadkach, z inicjatywy jednej ze stron postępowania, przed Komitetem Arbitrażowym. Podlega on wszelkim decyzjom w kwestiach prawnych wydanym przez Trybunał.

Artykuł 23

W sprawach objętych artykułem 35 ustęp 1 Traktatu UE, artykułem 234 Traktatu WE i artykułem 150 Traktatu EWEA, sąd Państwa Członkowskiego podejmujący decyzję o zawieszeniu postępowania i przekazaniu sprawy do Trybunału zawiadamia o niej Trybunał. Następnie sekretarz Trybunału zawiadamia o tej decyzji strony, Państwa Członkowskie i Komisję, jak również Radę lub Europejski Bank Centralny, jeśli spór dotyczy ważności lub wykładni aktu wydanego przez Radę lub Europejski Bank Centralny, oraz Parlament Europejski i Radę, jeśli spór dotyczy ważności lub wykładni aktu, przyjętego wspólnie przez te dwie instytucje.

W terminie dwóch miesięcy od tego zawiadomienia strony, Państwa Członkowskie, Komisja oraz, w stosownych przypadkach, Parlament Europejski, Rada i Europejski Bank Centralny, są uprawnione do przedłożenia Trybunałowi memoriałów lub uwag na piśmie.

Ponadto, w sprawach objętych artykułem 234 Traktatu WE, o decyzjach sądu krajowego sekretarz Trybunału zawiadamia państwa będące stronami Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, a nie będące Państwami Członkowskimi, oraz określony w Porozumieniu o Europejskim Obszarze Gospodarczym Urząd Nadzoru EFTA, które mogą, w sprawach dotyczących jednej z dziedzin stosowania tego Porozumienia, w terminie dwóch miesięcy od zawiadomienia, przedłożyć Trybunałowi memoriały lub uwagi na piśmie.

Artykuł 24

Trybunał może nakazać stronom, aby przedstawiły wszelkie dokumenty i dostarczyły wszelkich informacji, które Trybunał uzna za pożądane. Odmowa zostanie formalnie zaprotokołowana.

Trybunał może również nakazać Państwom Członkowskim i instytucjom nie będącym stronami w sprawie, aby dostarczyły wszelkich informacji, które Trybunał uzna za niezbędne w postępowaniu.

Artykuł 25

Trybunał może również w dowolnym momencie powierzyć każdej osobie, organowi, władzy, komitetowi lub innej wybranej przez siebie organizacji zadanie sporządzenia ekspertyzy.

Artykuł 26

Świadkowie mogą być przesłuchiwani na warunkach określonych w regulaminie proceduralnym.

Artykuł 27

W stosunku do świadków, którzy nie stawili się, Trybunał ma uprawnienia powszechnie przyznane sądom i może nakładać kary pieniężne, zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie proceduralnym.

Artykuł 28

Świadkowie i biegli mogą być przesłuchiwani pod przysięgą składaną w formie określonej w regulaminie proceduralnym lub w sposób określony przepisami prawa kraju, z którego pochodzi świadek lub biegły.

Artykuł 29

Trybunał może zarządzić przesłuchanie świadka lub biegłego przez organ sądowy w miejscu jego zamieszkania.

Zarządzenie w tej sprawie wysyła się do wykonania właściwemu organowi sądowemu zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie proceduralnym. Dokumenty sporządzone w ramach pomocy prawnej odsyła się Trybunałowi na tych samych warunkach.

Trybunał pokrywa koszty, bez uszczerbku dla prawa obciążania nimi stron, w stosownych przypadkach.

Artykuł 30

Państwo Członkowskie traktuje każde złamanie przysięgi przez świadka lub biegłego tak, jakby przestępstwo to popełniono przed jednym z jego sądów właściwych do orzekania w sprawach cywilnych. Na wniosek Trybunału Państwo Członkowskie ściga i sędzi sprawcę przed właściwym sądem krajowym.

Artykuł 31

Rozprawa jest jawna, chyba, że Trybunał, działając z urzędu lub na wniosek stron, z ważnych powodów postanowi inaczej.

Artykuł 32

W czasie rozpraw Trybunał może przesłuchiwać biegłych, świadków i strony. Jednakże strony mogą zwracać się do Trybunału jedynie poprzez swych przedstawicieli.

Artykuł 33

Z każdej rozprawy sporządza się protokół, podpisywany przez prezesa i sekretarza.

Artykuł 34

Wokanda ustalana jest przez prezesa.

Artykuł 35

Obrady Trybunału są i pozostają niejawne.

Artykuł 36

Orzeczenia zawierają uzasadnienie oraz nazwiska sędziów uczestniczących w obradach.

Artykuł 37

Orzeczenia podpisują prezes i sekretarz. Odczytuje się je na posiedzeniu jawnym.

Artykuł 38

Trybunał orzeka w sprawie kosztów.

Artykuł 39

Stosując procedurę doraźną, określoną w regulaminie proceduralnym, która, w niezbędnym zakresie, może różnić się od postanowień niniejszego Statutu, prezes Trybunału może rozstrzygać wnioski o zawieszenie wykonania, zgodnie z artykułem 242 Traktatu WE i artykułem 157 Traktatu EWEA, bądź zalecić środki tymczasowe zgodnie z artykułem 243 Traktatu WE lub artykułem 158 Traktatu EWEA albo zawiesić postępowanie egzekucyjne zgodnie z akapitem czwartym artykułu 256 Traktatu WE lub akapitem trzecim artykułu 164 Traktatu EWEA.

Jeśli nie może tego uczynić prezes, zastępuje go inny sędzia zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie proceduralnym.

Orzeczenie prezesa lub sędziego, który go zastępuje, jest tymczasowe i w żadnym wypadku nie przesądza decyzji Trybunału co do istoty sprawy.

Artykuł 40

Państwa Członkowskie i instytucje Wspólnot mogą interweniować w sprawach rozpatrywanych przez Trybunał.

Takie samo prawo przysługuje każdej innej osobie, która uzasadni interes w rozstrzygnięciu sprawy przedłożonej Trybunałowi, z wyjątkiem sporów między Państwami Członkowskimi, między instytucjami Wspólnot lub między Państwami Członkowskimi a instytucjami Wspólnot.

Bez uszczerbku dla drugiego akapitu, państwa będące stronami Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, nie będące Państwami Członkowskimi oraz Urząd Nadzoru EFTA, określony w tym Porozumieniu, mogą interweniować w sprawach rozpatrywanych przez Trybunał, dotyczących jednej z dziedzin stosowania tego Porozumienia.

Wniosek interwencyjny ogranicza się do poparcia wniosków jednej ze stron.

Artykuł 41

Jeśli należycie zawiadomiona strona pozwana nie złoży pisemnych wniosków, wydaje się przeciwko tej stronie wyrok zaoczny. Od wyroku zaocznego można wnieść sprzeciw w terminie jednego miesiąca od zawiadomienia o nim. Sprzeciw nie ma skutku zawieszającego wykonanie wyroku zaocznego, o ile Trybunał nie postanowi inaczej.

Artykuł 42

W sprawach oraz na warunkach określonych w regulaminie proceduralnym Państwa Członkowskie, instytucje Wspólnot i inne osoby fizyczne lub prawne mogą wnieść sprzeciw wyrokowi powództwo przeciwegzekucyjne, jeżeli wyrok ten narusza ich prawa i został wydany w sprawie, do udziału w której nie zostali wezwani.

Artykuł 43

Jeśli zachodzi wątpliwość co do znaczenia lub zakresu wyroku, Trybunał jest właściwy do dokonania jego wykładni na wniosek którejkolwiek ze stron lub instytucji Wspólnoty, która uzasadni swój interes w tym zakresie.

Artykuł 44

Wniosek o rewizję wyroku można wnieść do Trybunału jedynie w związku z ujawnieniem okoliczności faktycznej, mogącej mieć decydujące znaczenie, nieznaney w chwili wydania wyroku ani Trybunałowi, ani stronie żądającej rewizji.

Postępowanie rewizyjne wszczyna się na mocy orzeczenia Trybunału, wyraźnie stwierdzającego istnienie nowej okoliczności faktycznej uzasadniającej rewizję i - tym samym - stwierdzającego dopuszczalność wniosku w tej sprawie.

Wniosku o rewizję nie można wnieść po upływie dziesięciu lat od wydania wyroku.

Artykuł 45

Regulamin proceduralny określa szczególne terminy, uwzględniające odległości.

Upływ terminu nie narusza uprawnień, jeśli strona dowiedzie zaistnienie nieprzewidywalnych okoliczności lub siły wyższej.

Artykuł 46

Roszczenia wynikające z odpowiedzialności pozaumownej Wspólnot ulegają przedawnieniu z upływem pięciu lat od zdarzenia stanowiącego podstawę tej odpowiedzialności. Okres przedawnienia przerywa wniesienie skargi do Trybunału lub uprzednie wniesienie przez poszkodowanego wniosku do właściwej instytucji Wspólnoty. W ostatnim przypadku wniosek musi być wniesiony w ciągu dwóch miesięcy, zgodnie z artykułem 230 Traktatu WE i artykułem 146 Traktatu EWEA; postanowienia drugiego akapitu artykułu 232 Traktatu WE oraz drugiego akapitu artykułu 148 Traktatu EWEA stosuje się odpowiednio.

TYTUŁ IV

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Artykuł 47

Artykuły 2-8, artykuł 14, artykuł 15, akapity pierwszy, drugi, czwarty i piąty artykułu 17 oraz artykuł 18 stosują się do Sądu Pierwszej Instancji i jego członków. Ślubowanie, przewidziane w artykule 2, składa się przed Trybunałem Sprawiedliwości, a decyzje określone w artykułach 3, 4 i 6 Trybunał podejmuje po wysłuchaniu Sądu Pierwszej Instancji.

Czwarty akapit artykułu 3 oraz artykuły 10, 11 i 14 stosują się do sekretarza Sądu Pierwszej Instancji *mutatis mutandis*.

Artykuł 48

Sąd Pierwszej Instancji składa się z 15 sędziów.

Artykuł 49

Członkowie Sądu Pierwszej Instancji mogą być wezwani do wykonywania zadań rzecznika generalnego.

Obowiązkiem rzecznika generalnego jest publiczne przedstawianie, przy zachowaniu całkowitej bezstronności i niezależności, uzasadnionych wniosków w niektórych sprawach wnoszonych do Sądu, w celu wspomaganie go w wykonywaniu powierzonego mu zadania.

Kryteria wyboru tego typu spraw, jak też procedury wyznaczania rzeczników generalnych określa regulamin proceduralny Sądu Pierwszej Instancji.

Członek Sądu wezwany do pełnienia obowiązków rzecznika generalnego w danej sprawie nie może brać udziału w orzekaniu w tej sprawie.

Artykuł 50

Sąd Pierwszej Instancji obraduje w izbach złożonych z trzech lub pięciu sędziów. Sędziowie wybierają spośród siebie prezesów izb. Prezesów izb złożonych z pięciu sędziów wybiera się na trzy lata. Ich mandat może być jednokrotnie odnowiony.

Skład izb i przydzielanie im spraw określa regulamin proceduralny. Przy rozpatrywaniu niektórych spraw objętych regulaminem proceduralnym Sąd Pierwszej Instancji może obradować w pełnym składzie lub w składzie jednoosobowym.

Regulamin proceduralny może również przewidywać, że Sąd Pierwszej Instancji obraduje w składzie wielkiej izby w sprawach i na warunkach w nim wyszczególnionych.

Artykuł 51

Na zasadzie wyjątku od zasady określonej w artykule 225 ustęp 1 Traktatu WE oraz artykułu 140a ustęp 1 Traktatu EWEA, Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania w sprawach skarg wniesionych przez Państwa Członkowskie, instytucje Wspólnot i Europejski Bank Centralny.

Artykuł 52

Prezes Trybunału Sprawiedliwości i prezes Sądu Pierwszej Instancji za wspólnym porozumieniem określają warunki, na jakich urzędnicy i inni pracownicy zatrudnieni przy Trybunale Sprawiedliwości świadczą wobec Sądu Pierwszej Instancji usługi umożliwiające jego funkcjonowanie. Niektórzy urzędnicy i inni pracownicy odpowiadają przed sekretarzem Sądu, który podlega prezesowi Sądu Pierwszej Instancji.

Artykuł 53

Procedurę Sądu Pierwszej Instancji reguluje tytuł III.

Jej postanowienia szczegółowe określa i uzupełnia w razie potrzeby regulamin proceduralny Sądu. Regulamin proceduralny może odbiegać od akapitu czwartego artykułu 40 oraz od artykułu 41, tak aby uwzględnić szczególny charakter sporów prawnych z dziedziny własności intelektualnej.

Na zasadzie odstępstwa od czwartego akapitu artykułu 20, rzecznik generalny może składać swe uzasadnione wnioski w formie pisemnej.

Artykuł 54

Jeśli skarga lub inny dokument procesowy skierowany do Sądu Pierwszej Instancji zostanie omyłkowo złożony u sekretarza Trybunału Sprawiedliwości, ten przekazuje go natychmiast sekretarzowi Sądu Pierwszej Instancji; jeśli skarga lub inny dokument procesowy skierowany do Trybunału Sprawiedliwości zostanie omyłkowo złożony u sekretarza Sądu Pierwszej Instancji, ten przekazuje go natychmiast sekretarzowi Trybunału Sprawiedliwości.

Jeśli Sąd Pierwszej Instancji stwierdzi, że nie jest właściwy do rozpoznawania skargi, dla której właściwy jest Trybunał Sprawiedliwości, kieruje ją do Trybunału Sprawiedliwości. Jeśli Trybunał Sprawiedliwości stwierdzi, że skarga należy do właściwości Sądu Pierwszej Instancji, kieruje ją do Sądu Pierwszej Instancji, który nie może odmówić właściwości.

Jeśli w Trybunale Sprawiedliwości i Sądzie Pierwszej Instancji są zawisłe sprawy mające ten sam przedmiot, dotyczące tej samej kwestii wykładni lub dotyczące ważności tego samego aktu, Sąd Pierwszej Instancji po wysłuchaniu stron może zawiesić toczące się przed nim postępowanie do czasu wydania wyroku przez Trybunał Sprawiedliwości. Jeśli wpływają wnioski w sprawie orzeczenia o nieważności tego samego aktu prawnego, Sąd Pierwszej Instancji może również odmówić właściwości tak, aby Trybunał Sprawiedliwości mógł wydać orzeczenie w sprawie tych wniosków. W przypadkach określonych w niniejszym akapicie, Trybunał Sprawiedliwości może również zadecydować o zawieszeniu toczącego się przed nim postępowania; w takim wypadku kontynuowane jest postępowanie przed Sądem Pierwszej Instancji.

Artykuł 55

O ostatecznych orzeczeniach Sądu Pierwszej Instancji, orzeczeniach rozstrzygających kwestie merytoryczne tylko w części lub rozstrzygających kwestię proceduralną dotyczącą zarzutu braku kompetencji lub niedopuszczalności, sekretarz Sądu Pierwszej Instancji zawiadamia wszystkie strony, a także wszystkie Państwa Członkowskie i instytucje Wspólnot nawet, jeżeli nie interweniowały w danej sprawie przed Sądem Pierwszej Instancji.

Artykuł 56

Odwołanie może zostać wniesione do Trybunału Sprawiedliwości w terminie dwóch miesięcy od zawiadomienia o orzeczeniu, od którego wnoszone jest odwołanie, od ostatecznych orzeczeń Sądu Pierwszej Instancji i orzeczeń tego Sądu rozstrzygających kwestie merytoryczne jedynie w części, lub rozstrzygających kwestię proceduralną dotyczącą zarzutu braku kompetencji lub niedopuszczalności.

Odwołanie takie może zostać wniesione przez każdą stronę, której wnioski nie zostały uwzględnione, w całości lub w części. Jednakże interwenienci, nie będący ani Państwami Członkowskimi ani instytucjami Wspólnot, mogą wnieść takie odwołanie jedynie wtedy, gdy orzeczenie Sądu Pierwszej Instancji dotyczy ich bezpośrednio.

Z wyjątkiem spraw dotyczących sporów między Wspólnotami a jej pracownikami, odwołanie może być również wniesione przez Państwa Członkowskie i instytucje Wspólnot, które nie interweniowały w postępowaniach przed Sądem Pierwszej Instancji. Sytuacja takich Państw Członkowskich i instytucji jest taka sama jak Państw Członkowskich i instytucji, które interweniowały w pierwszej instancji.

Artykuł 57

Każda osoba, której wniosek interwencyjny został oddalony przez Sąd Pierwszej Instancji, może wnieść odwołanie do Trybunału Sprawiedliwości w ciągu dwóch tygodni od zawiadomienia o orzeczeniu oddalającym wniosek.

Strony postępowania mogą wnieść odwołanie do Trybunału Sprawiedliwości od wszelkich orzeczeń Sądu Pierwszej Instancji wydanych na mocy artykułu 242 lub artykułu 243 lub czwartego akapitu artykułu 256 Traktatu WE, lub artykułu 157 lub artykułu 158 lub trzeciego akapitu artykułu 164 Traktatu EWEA, w terminie dwóch miesięcy od zawiadomienia o nich.

Odwołanie, o którym mowa w dwóch pierwszych akapitach niniejszego artykułu, jest rozpoznawane zgodnie z procedurą określoną w artykule 39 niniejszego Statutu.

Artykuł 58

Odwołanie do Trybunału Sprawiedliwości jest ograniczone do kwestii prawnych. Podstawę odwołania stanowi brak właściwości Sądu Pierwszej Instancji, naruszenie procedury w postępowaniu przed Sądem wpływające niekorzystnie na interesy wnoszącego odwołanie oraz naruszenie prawa wspólnotowego przez Sąd Pierwszej Instancji.

Odwołanie nie może dotyczyć wyłącznie ustalenia wysokości kosztów postępowania lub wskazania strony je ponoszącej.

Artykuł 59

W wypadku wniesienia odwołania od orzeczenia Sądu Pierwszej Instancji, procedura postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości składa się z części pisemnej i ustnej. Zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie proceduralnym, Trybunał Sprawiedliwości, po wysłuchaniu rzecznika generalnego i stron, może odstąpić od procedury ustnej.

Artykuł 60

Z zastrzeżeniem artykułów 242 i 243 Traktatu WE i artykułów 157 i 158 Traktatu EWEA, odwołanie nie ma skutku zawieszającego.

Na zasadzie odstępstwa od artykułu 244 Traktatu WE i artykułu 159 Traktatu EWEA, orzeczenia Sądu Pierwszej Instancji o nieważności rozporządzenia stają się skuteczne dopiero po upływie terminu określonego w pierwszym akapicie artykułu 56 niniejszego Statutu, bądź jeśli w terminie tym wniesiono odwołanie - od daty jego oddalenia, jednak bez uszczerbku dla prawa strony do wystąpienia do Trybunału, zgodnie z artykułami 242 i 243 Traktatu WE lub artykułami 157 i 158 Traktatu EWEA, o zawieszenie skutków rozporządzenia, o nieważności którego orzeczono, lub o podjęcie innych środków tymczasowych.

Artykuł 61

Jeśli odwołanie jest zasadne, Trybunał Sprawiedliwości uchyla orzeczenie Sądu Pierwszej Instancji. Może on wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala lub skierować sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd Pierwszej Instancji.

Gdy sprawa zostanie skierowana do ponownego rozpoznania przez Sąd Pierwszej Instancji, jest on związany orzeczeniem Trybunału Sprawiedliwości co do kwestii prawnych.

Jeśli odwołanie wniesione przez Państwo Członkowskie lub instytucję Wspólnot, które nie interweniowały w postępowaniu przed Sądem Pierwszej Instancji, jest zasadne, Trybunał Sprawiedliwości może określić, jeśli uzna to za konieczne, które ze skutków uchylonego orzeczenia Sądu Pierwszej Instancji uważa się za ostateczne wobec stron sporu.

Artykuł 62

Jeżeli w sprawach przewidzianych w artykule 225 ustęp 2 i 3 Traktatu WE oraz artykule 140a ustęp 2 i 3 Traktatu EWEA, pierwszy rzecznik generalny uzna, że zachodzi poważne ryzyko naruszenia jedności i spójności prawa wspólnotowego, może wystąpić do Trybunału Sprawiedliwości z wnioskiem o poddanie orzeczenia Sądu Pierwszej Instancji kontroli.

Wniosek musi zostać złożony w terminie jednego miesiąca od wydania orzeczenia przez Sąd Pierwszej Instancji. W terminie miesiąca od otrzymania wniosku pierwszego rzecznika generalnego, Trybunał Sprawiedliwości decyduje, czy poddać orzeczenie kontroli.

TYTUŁ V

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 63

Regulamin proceduralny Trybunału Sprawiedliwości zawiera wszelkie postanowienia niezbędne do stosowania niniejszego Statutu, a w razie potrzeby do jego uzupełnienia.

Artykuł 64

Do chwili przyjęcia w niniejszym Statucie reguł dotyczących systemu językowego stosowanego w Trybunale Sprawiedliwości i Sądzie Pierwszej Instancji, stosują się postanowienia regulaminu proceduralnego Trybunału Sprawiedliwości oraz regulaminu proceduralnego Sądu Pierwszej Instancji dotyczące systemu językowego. Postanowienia te można zmienić lub uchylić jedynie zgodnie z procedurą dokonywania zmian określoną w niniejszym Statucie.

C. PROTOKOŁY DOŁĄCZONE DO TRAKTATU USTANAWIAJĄCEGO WSPÓLNOTĘ EUROPEJSKĄ

Protokół w sprawie skutków finansowych

wygaśnięcia Traktatu EWWiS oraz w sprawie funduszu badawczego węgla i stali

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

PRAGNĄC ustalić pewne kwestie dotyczące wygaśnięcia Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali (EWWiS);

PRAGNĄC przyznać własność funduszy EWWiS Wspólnocie Europejskiej;

BIORĄC POD UWAGĘ pragnienie wykorzystania tych funduszy do celów badań w sektorach związanych z przemysłem węgla i stali oraz konieczność określenia w tym celu pewnych zasad;

PRZYJĘŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską:

Artykuł 1

1. Wszystkie aktywa i pasywa EWWiS, w stanie na dzień 23 lipca 2002 roku, przechodzą z dniem 24 lipca 2002 roku na Wspólnotę Europejską.
2. Z zastrzeżeniem ewentualnego zwiększenia lub zmniejszenia w wyniku postępowania likwidacyjnego, wartość netto tych aktywów i pasywów, określoną w zestawieniu bilansowym EWWiS z dnia 23 lipca 2002 roku, uznaje się za majątek przeznaczony do celów badań w sektorach związanych z przemysłem węgla i stali, określony jako „EWWiS w likwidacji”. Po zakończeniu likwidacji określa się go jako „Majątek Funduszu Badawczego Węgla i Stali”.
3. Dochód z majątku określonego jako „Fundusz Badawczy Węgla i Stali” może zostać wykorzystany jedynie do celów badań prowadzonych poza ramowym programem badawczym, w sektorach związanych z przemysłem węgla i stali, zgodnie z postanowieniami niniejszego Protokołu i aktów przyjętych na jego podstawie.

Artykuł 2

Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim, przyjmuje wszelkie postanowienia niezbędne do realizacji niniejszego Protokołu, w tym podstawowe zasady oraz właściwe procedury decyzyjne, w szczególności w celu przyjęcia wieloletnich wytycznych finansowych dla zarządzania majątkiem Funduszu Badawczego Węgla i Stali oraz wytycznych technicznych dla programu badawczego tego Funduszu.

Artykuł 3

Z zastrzeżeniem odmiennych postanowień niniejszego Protokołu i aktów przyjętych na jego podstawie, stosuje się postanowienia Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

Artykuł 4

Niniejszy Protokół stosuje się od 24 lipca 2002 roku.

Protokół w sprawie artykułu 67 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY

PRZYJĘŁY następujące postanowienie, które jest dołączone do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską:

Jedyny artykuł

Od 1 maja 2004 roku, Rada, przyjmując środki określone w artykule 66 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, stanowi większością kwalifikowaną na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim.

AKT KOŃCOWY

KONFERENCJA PRZEDSTAWICIELI RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, zwołana w Brukseli czternastego lutego roku dwutysięcznego w celu przyjęcia za wspólnym porozumieniem zmian do Traktatu o Unii Europejskiej, Traktatów ustanawiających odpowiednio Wspólnotę Europejską, Europejską Wspólnotę Energii Atomowej i Europejską Wspólnotę Węgla i Stali oraz niektórych związanych z nimi aktów, przyjmuje następujące teksty:

I. Traktat z Nicei zmieniający Traktat o Unii Europejskiej, Traktaty ustanawiające Wspólnoty Europejskie i niektóre związane z nimi akty

II. PROTOKOŁY

A. Protokół dołączony do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatów ustanawiających Wspólnoty Europejskie:

- Protokół w sprawie rozszerzenia Unii Europejskiej

B. Protokół dołączony do Traktatu o Unii Europejskiej, do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską i do Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej:

- Protokół w sprawie Trybunału Sprawiedliwości

C. Protokoły dołączone do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską:

- Protokół w sprawie skutków finansowych wygaśnięcia Traktatu EWWiS oraz w sprawie Funduszu Badawczego Węgla i Stali

- Protokół w sprawie artykułu 67 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

Konferencja przyjęła następujące deklaracje dołączone do niniejszego Aktu końcowego:

1. Deklaracja w sprawie europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony
2. Deklaracja w sprawie artykułu 31 ustęp 2 Traktatu o Unii Europejskiej
3. Deklaracja w sprawie artykułu 10 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską
4. Deklaracja w sprawie trzeciego akapitu artykułu 21 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską
5. Deklaracja w sprawie artykułu 67 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską
6. Deklaracja w sprawie artykułu 100 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską
7. Deklaracja w sprawie artykułu 111 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską
8. Deklaracja w sprawie artykułu 137 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską
9. Deklaracja w sprawie artykułu 175 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską
10. Deklaracja w sprawie artykułu 181a Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską
11. Deklaracja w sprawie artykułu 191 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską
12. Deklaracja w sprawie artykułu 225 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

13. Deklaracja w sprawie artykułu 225 ustępy 2 i 3 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską
14. Deklaracja w sprawie artykułu 225 ustępy 2 i 3 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską
15. Deklaracja w sprawie artykułu 225 ustęp 3 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską
16. Deklaracja w sprawie artykułu 225a Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską
17. Deklaracja w sprawie artykułu 229a Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską
18. Deklaracja w sprawie Trybunału Obrachunkowego
19. Deklaracja w sprawie artykułu 10.6 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego
20. Deklaracja w sprawie rozszerzenia Unii Europejskiej
21. Deklaracja w sprawie progu większości kwalifikowanej oraz liczby głosów wymaganych do uzyskania mniejszości blokującej w rozszerzonej Unii
22. Deklaracja w sprawie miejsca obrad Rady Europejskiej
23. Deklaracja w sprawie przyszłości Unii
24. Deklaracja w sprawie artykułu 2 Protokołu w sprawie skutków finansowych wygaśnięcia Traktatu EWWiS oraz w sprawie Funduszu Badawczego Węgla i Stali.

Konferencja przyjęła do wiadomości następujące deklaracje dołączone do niniejszego Aktu końcowego:

1. Deklarację Luksemburga
2. Deklarację Grecji, Hiszpanii i Portugalii w sprawie artykułu 161 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską
3. Deklarację Danii, Niemiec, Niderlandów i Austrii w sprawie artykułu 161 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

Sporządzono w Nicei, dwudziestego szóstego lutego roku dwa tysiące pierwszego.

[część wielojęzyczna]

Pour Sa Majesté le Roi des Belges
Voor Zijne Majesteit de Koning der Belgen
Für Seine Majestät den König der Belgier

Louis MICHEL

Cette signature engage également la Communauté française, la Communauté flamande, la Communauté germanophone, la Région wallonne, la Région flamande et la Région de Bruxelles-Capitale.

Deze handtekening verbindt eveneens de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap, het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Diese Unterschrift bindet zugleich die Deutschsprachige Gemeinschaft, die Flämische Gemeinschaft, die Französische Gemeinschaft, die Wallonische Region, die Flämische Region und die Region Brüssel-Hauptstadt.

For Hendes Majestæt Danmarks Dronning

Mogens LYKKETOFT

Für den Präsidenten der Bundesrepublik Deutschland

Joseph FISCHER

Για τον Πρόεδρο της Ελληνικής Δημοκρατίας

Georgios PAPANDREOU

Por Su Majestad el Rey de España

Josep PIQUÉ I CAMPS

Pour le Président de la République française

Hubert VÉDRINE

Thar ceann Uachtarán na hÉireann
For the President of Ireland

Brian COWEN

Per il Presidente della Repubblica italiana

Lamberto DINI

Pour Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg

Lydie POLFER

Voor Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden

Jozias Johannes VAN AARTSENI

Für den Bundespräsidenten der Republik Österreich

Benita FERRERO-WALDNER

Pelo Presidente da República Portuguesa

Jaime GAMA

Suomen Tasavallan Presidentin puolesta
För Republiken Finlands President

Erkki TUOMIOJA

För Hans Majestät Konungen av Sverige

Anna LINDH

For Her Majesty the Queen of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

Robin COOK

DEKLARACJE PRZYJĘTE PRZEZ KONFERENCJĘ

1. Deklaracja w sprawie europejskiej polityki bezpieczeństwa i obronnej

Zgodnie z zatwierdzonymi przez Radę Europejską w Nicei tekstami dotyczącymi europejskiej polityki bezpieczeństwa i obronnej (sprawozdanie Prezydencji wraz załącznikami), celem Unii Europejskiej jest szybkie osiągnięcie przez tę politykę zdolności operacyjnej. W tym celu Rada Europejska podejmie decyzję, jak najszybciej w 2001 roku, nie później jednak niż podczas jej spotkania w Laeken/Brukseli, na podstawie istniejących postanowień Traktatu o Unii Europejskiej. Wejście w życie Traktatu z Nicei nie stanowi tym samym warunku koniecznego do podjęcia tej decyzji.

2. Deklaracja w sprawie artykułu 31 ustęp 2 Traktatu o Unii Europejskiej

Konferencja przypomina, że:

- decyzja o utworzeniu jednostki złożonej z oddelegowanych przez każde Państwo Członkowskie krajowych prokuratorów, sędziów, lub mających równoważne kompetencje funkcjonariuszy policji (Eurojust), której zadaniem jest ułatwienie właściwej koordynacji między krajowymi organami ścigania oraz wspieranie dochodzeń w sprawach przestępczości zorganizowanej, została zawarta w konkluzjach Prezydencji ze spotkania Rady Europejskiej w Tampere w dniach 15 i 16 października 1999 roku;
- Europejska Sieć Sądowa została utworzona na mocy wspólnego działania 98/428/WSiSW przyjętego przez Radę w dniu 29 czerwca 1998 r. (Dz.U. L 199 z 7.07.1998, str. 4).

3. Deklaracja w sprawie artykułu 10 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

Konferencja przypomina, że obowiązek lojalnej współpracy, który wynika z artykułu 10 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską i reguluje stosunki między Państwami Członkowskimi i instytucjami Wspólnoty, reguluje również stosunki między instytucjami Wspólnoty. W stosunkach między tymi instytucjami, jeśli okaże się to niezbędne w ramach obowiązku lojalnej współpracy, Parlament Europejski, Rada i Komisja mogą zawierać porozumienia międzyinstytucjonalne w celu ułatwienia stosowania postanowień Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską. Porozumienia takie nie mogą zmieniać ani uzupełniać postanowień Traktatu i mogą zostać zawarte jedynie za zgodą tych trzech instytucji.

4. Deklaracja w sprawie trzeciego akapitu artykułu 21 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

Konferencja wzywa instytucje i organy określone w trzecim akapicie artykułu 21 lub w artykule 7 do zapewnienia, aby na każdy pisemny wniosek obywatela Unii odpowiedź została udzielona w rozsądnym terminie.

5. Deklaracja w sprawie artykułu 67 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

Wysokie Umawiające się Strony przyjmują, że w decyzji podjętej zgodnie z drugim tiret artykułu 67 ustęp 2, Rada zadecyduje o:

- stanowieniu, od 1 maja 2004 roku, zgodnie z procedurą określoną w artykule 251 w celu przyjęcia środków określonych w artykule 62 pkt. 3 i artykule 63 pkt. 3 lit.b);
- stanowieniu zgodnie z procedurą określoną w artykule 251 w celu przyjęcia środków określonych w artykule 62 pkt. 2 lit.a), od dnia osiągnięcia porozumienia w sprawie zakresu środków dotyczących przekraczania przez osoby zewnętrznych granic Państw Członkowskich.

Rada dołoży ponadto starań w celu umożliwienia stosowania od 1 maja 2004 roku lub jak najszybciej, procedury określonej w artykule 251, w odniesieniu do innych dziedzin objętych tytułem IV lub ich części.

6. Deklaracja w sprawie artykułu 100 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

Konferencja przypomina, że określone w artykule 100 i zgodne z zasadą „no bail-out” określoną w artykule 103 decyzje dotyczące pomocy finansowej, muszą być zgodne z perspektywą finansową na lata 2000-2006, w szczególności z punktem 11 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 6 maja 1999 roku między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i poprawy procedury budżetowej oraz z odpowiednimi postanowieniami przyszłych porozumień międzyinstytucjonalnych i perspektyw finansowych.

7. Deklaracja w sprawie artykułu 111 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

Konferencja przyjmuje, że procedury powinny umożliwić wszystkim Państwom Członkowskim strefy euro pełny udział w każdym etapie przygotowywania stanowiska Wspólnoty na poziomie międzynarodowym w odniesieniu do kwestii o szczególnym znaczeniu dla unii gospodarczej i walutowej.

8. Deklaracja w sprawie artykułu 137 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

Konferencja uznaje, że wszelkie wydatki poniesione na mocy artykułu 137 obciążają pozycję 3 perspektywy finansowej.

9. Deklaracja w sprawie artykułu 175 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

Wysokie Umawiające się Strony są zdecydowane spowodować, aby Unia Europejska odgrywała wiodącą rolę we wspieraniu ochrony środowiska naturalnego w Unii oraz w wysiłkach międzynarodowych zmierzających do osiągnięcia tego samego celu na poziomie ogólnowiatowym. W drodze do tego celu powinny zostać wykorzystane wszelkie możliwości oferowane przez Traktat, w tym działania zachęcające oraz instrumenty o charakterze rynkowym i nastawione na wspieranie stałego rozwoju.

10. Deklaracja w sprawie artykułu 181a Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

Konferencja potwierdza, że, bez uszczerbku dla innych postanowień Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, pomoc dla państw trzecich odnosząca się do ich bilansu płatniczego wykracza poza zakres artykułu 181a.

11. Deklaracja w sprawie artykułu 191 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

Konferencja przypomina, że postanowienia artykułu 191 nie oznaczają przekazania kompetencji Wspólnocie Europejskiej i nie wpływają na stosowanie odpowiednich krajowych przepisów konstytucyjnych.

Finansowanie partii politycznych na poziomie europejskim z budżetu Wspólnot Europejskich nie może zostać wykorzystane do bezpośredniego lub pośredniego finansowania partii politycznych na poziomie krajowym.

Postanowienia w sprawie finansowania partii politycznych stosuje się, na tej samej podstawie, do wszystkich sił politycznych reprezentowanych w Parlamencie Europejskim.

12. Deklaracja w sprawie artykułu 225 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

Konferencja wzywa Trybunał Sprawiedliwości i Komisję do jak najszybszego, całościowego zbadania rozdziału właściwości między Trybunałem Sprawiedliwości a Sądem Pierwszej Instancji, w szczególności w dziedzinie skarg bezpośrednich oraz do przedłożenia odpowiednich propozycji do rozpatrzenia przez kompetentne organy z chwilą wejścia w życie Traktatu z Nicei.

13. Deklaracja w sprawie artykułu 225 ustępy 2 i 3 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

Konferencja uznaje, że podstawowe postanowienia procedury poddania kontroli przewidziane w artykule 225 ustęp 2 i 3 powinny zostać określone w Statucie Trybunału Sprawiedliwości. Postanowienia te powinny w szczególności precyzować:

- rolę stron w postępowaniu przed Trybunałem Sprawiedliwości, w celu zabezpieczenia ich praw;
- wpływ procedury kontroli na wykonalność orzeczeń Sądu Pierwszej Instancji;
- wpływ orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości na spór między stronami.

14. Deklaracja w sprawie artykułu 225 ustępy 2 i 3 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

Konferencja uznaje, że przyjmując postanowienia Statutu niezbędne do wprowadzenia w życie artykułu 225 ustępy 2 i 3, Rada powinna wprowadzić procedurę w celu poddania ocenie funkcjonowania tych postanowień, nie później niż trzy lata po wejściu w życie Traktatu z Nicei.

15. Deklaracja w sprawie artykułu 225 ustępy 3 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

Konferencja uznaje, że, w wyjątkowych wypadkach, w których Trybunał Sprawiedliwości zadecyduje o poddaniu kontroli orzeczenia Sądu Pierwszej Instancji w sprawie pytań prejudycjalnych, orzeka on w ramach procedury nadzwyczajnej.

16. Deklaracja w sprawie artykułu 225a Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

Konferencja zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości i Komisji o jak najszybsze przygotowanie projektu decyzji ustanawiającej izbę sądową właściwą do wydawania w pierwszej instancji wyroków w sprawie sporów między Wspólnotą i jej pracownikami.

17. Deklaracja w sprawie artykułu 229a Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

Konferencja uznaje, że artykuł 229a nie przesądza o wyborze ram sądowych, które mogą być ustanowione w celu rozwiązywania sporów dotyczących stosowania aktów przyjętych na podstawie Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, które tworzą wspólnotowe prawo własności przemysłowej.

18. Deklaracja w sprawie Trybunału Obrachunkowego

Konferencja wzywa Trybunał Obrachunkowy i krajowe instytucje kontroli do poprawy ram i warunków ich współpracy, przy utrzymaniu ich autonomii.

W tym celu prezes Trybunału Obrachunkowego może ustanowić komitet do spraw kontaktów z przewodniczącymi krajowych instytucji kontroli.

19. Deklaracja w sprawie artykułu 10.6 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego

Konferencja oczekuje, że zalecenie w rozumieniu artykułu 10.6 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego zostanie przedstawione jak najszybciej.

20. Deklaracja w sprawie rozszerzenia Unii Europejskiej¹

Wspólne stanowisko, które ma zostać przyjęte przez Państwa Członkowskie na konferencjach w sprawie przystąpienia w odniesieniu do rozdziału miejsc w Parlamencie Europejskim, ważenia głosów w Radzie, składu Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i składu Komitetu Regionów, będzie zgodne z następującymi tabelami dla Unii 27 Państw Członkowskich.

¹ Tabele w niniejszej deklaracji uwzględniają tylko kraje kandydujące, z którymi podjęto już negocjacje w sprawie przystąpienia.

1. PARLAMENT EUROPEJSKI

Państwa Członkowskie	Miejsca w Parlamencie Europejskim
Niemcy	99
Zjednoczone Królestwo	72
Francja	72
Włochy	72
Hiszpania	50
Polska	50
Rumunia	33
Niderlandy	25
Grecja	22
Republika Czeska	20
Belgia	22
Węgry	20
Portugalia	22
Szwecja	18
Bułgaria	17
Austria	17
Słowacja	13
Dania	13
Finlandia	13
Irlandia	12
Litwa	12
Łotwa	8
Słowenia	7
Estonia	6
Cypr	6
Luksemburg	6
Malta	5
Ogółem	732

2. WAŻENIE GŁOSÓW W RADZIE

Członkowie Rady	Głosy ważone
Niemcy	29
Zjednoczone Królestwo	29
Francja	29
Włochy	29
Hiszpania	27
Polska	27
Rumunia	14
Niderlandy	13
Grecja	12
Republika Czeska	12
Belgia	12
Węgry	12
Portugalia	12
Szwecja	10
Bułgaria	10
Austria	10
Słowacja	7
Dania	7
Finlandia	7
Irlandia	7
Litwa	7
Łotwa	4
Słowenia	4
Estonia	4
Cypr	4
Luksemburg	4
Malta	3
Ogółem	345

Uchwały Rady wymagają do ich przyjęcia co najmniej 258 głosów „za”, oddanych przez większość członków, jeżeli niniejszy Traktat wymaga, aby były przyjęte na wniosek Komisji.

W innych przypadkach uchwały Rady wymagają do ich przyjęcia co najmniej 258 głosów „za”, oddanych przez co najmniej dwie trzecie członków.

Jeżeli decyzja ma zostać przyjęta przez Radę większością kwalifikowaną, członek Rady może zażądać sprawdzenia, czy Państwa Członkowskie stanowiące większość kwalifikowaną, reprezentują co najmniej 62% ogółu ludności Unii. Jeżeli okaże się, że warunek ten nie został spełniony, dana decyzja nie zostaje przyjęta.

3. KOMITET EKONOMICZNO-SPOŁECZNY

Państwa Członkowskie	Członkowie
Niemcy	24
Zjednoczone Królestwo	24
Francja	24
Włochy	24
Hiszpania	21
Polska	21
Rumunia	15
Niderlandy	12
Grecja	12
Republika Czeska	12
Belgia	12
Węgry	12
Portugalia	12
Szwecja	12
Bułgaria	12
Austria	12
Słowacja	9
Dania	9
Finlandia	9
Irlandia	9
Litwa	9
Łotwa	7
Słowenia	7
Estonia	7
Cypr	6
Luksemburg	6
Malta	5
Ogółem	344

4. Komitet Regionów

Państwa Członkowskie	Członkowie
Niemcy	24
Zjednoczone Królestwo	24
Francja	24
Włochy	24
Hiszpania	21
Polska	21
Rumunia	15
Niderlandy	12
Grecja	12
Republika Czeska	12
Belgia	12
Węgry	12
Portugalia	12
Szwecja	12
Bułgaria	12
Austria	12
Słowacja	9
Dania	9
Finlandia	9
Irlandia	9
Litwa	9
Łotwa	7
Słowenia	7
Estonia	7
Cypr	6
Luksemburg	6
Malta	5
Ogółem	344

21. Deklaracja w sprawie progu większości kwalifikowanej oraz liczby głosów wymaganych do uzyskania mniejszości blokującej w rozszerzonej Unii

Jeżeli nie wszystkie kraje kandydujące wymienione w Deklaracji w sprawie rozszerzenia Unii Europejskiej przystąpiły do Unii w dniu wejścia w życie nowych zasad ważenia głosów (1 stycznia 2005), próg większości kwalifikowanej będzie się zmieniać, zgodnie z tempem przystąpień, od procentu niższego od bieżącego do maksymalnego w wysokości 73,4%. Po przystąpieniu wszystkich krajów kandydujących wymienionych powyżej, mniejszość blokująca w Unii 27 Państw Członkowskich wzrośnie do 91 głosów, a próg większości kwalifikowanej wynikający z tabeli zawartej w Deklaracji w sprawie rozszerzenia Unii Europejskiej zostanie automatycznie odpowiednio dostosowany.

22. Deklaracja w sprawie miejsca obrad Rady Europejskiej

Od 2002 roku jedno spotkanie Rady Europejskiej na Prezydencję odbywać się będzie w Brukseli. Gdy Unia będzie się składać z 18 członków, wszystkie spotkania Rady Europejskiej odbywać się będą w Brukseli.

23. Deklaracja w sprawie przyszłości Unii

1. W Nicei podjęto decyzje w sprawie istotnych reform. Konferencja z radością przyjmuje zamknięcie Konferencji przedstawicieli rządów Państw Członkowskich i zobowiązuje je do doprowadzenia do szybkiej ratyfikacji Traktatu z Nicei.

2. Uznaje ona, że zamknięcie Konferencji przedstawicieli rządów Państw Członkowskich otwiera drogę do rozszerzenia Unii Europejskiej i podkreśla, że wraz z ratyfikacją Traktatu z Nicei, Unia Europejska zakończy zmiany instytucjonalne niezbędne do przystąpienia nowych Państw Członkowskich.

3. Otwierając drogę do rozszerzenia, Konferencja wzywa do bardziej wnikliwej i szerszej debaty na temat przyszłości Unii Europejskiej. W 2001 roku Prezydencje szwedzka i belgijska, we współpracy z Komisją i przy udziale Parlamentu Europejskiego, będą zachęcać do szeroko zakrojonej dyskusji z udziałem wszystkich zainteresowanych stron: przedstawicieli parlamentów krajowych i ogółu opinii publicznej – polityki, gospodarki i środowisk uniwersyteckich, przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego i in. Kraje kandydujące zostaną włączone do tego procesu na zasadach, które mają zostać określone.

4. Rada Europejska, na podstawie sprawozdania, które ma zostać sporządzone dla niej w czerwcu 2001 roku w Göteborgu, przyjmie na spotkaniu w Laeken/Brukseli w grudniu 2001 roku, deklarację zawierającą odpowiednie inicjatywy zmierzające do kontynuacji tego procesu.

5. Proces ten dotyczy między innymi następujących kwestii:

- jak ustanowić i nadzorować bardziej precyzyjne rozgraniczenie kompetencji między Unią Europejską i Państwami Członkowskimi, odzwierciedlające zasadę pomocniczości;
- statusu Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej proklamowanej w Nicei, zgodnie z konkluzjami Rady Europejskiej z Kolonii;
- uproszczenia Traktatów w celu zwiększenia ich przejrzystości i zrozumiałości, bez zmiany ich znaczenia;
- roli parlamentów krajowych w architekturze europejskiej.

6. Podnosząc wyżej wymienione kwestie, Konferencja uznaje potrzebę poprawy i nadzorowania demokratycznej legitymacji i przejrzystości Unii i jej instytucji, w celu przybliżenia ich do obywateli Państw Członkowskich.

7. W następstwie tych kroków przygotowawczych Konferencja postanawia zwołać w 2004 roku nową konferencję przedstawicieli rządów Państw Członkowskich, która zajmie się wyżej wymienionymi kwestiami w celu dokonania odpowiednich zmian w Traktatach.

8. Konferencja Państw Członkowskich nie stanowi jakiegokolwiek przeszkody ani warunku wstępnego procesu rozszerzenia. Ponadto, kraje kandydujące, które zamknęły negocjacje z Unią w sprawie przystąpienia, zostaną zaproszone do uczestnictwa w konferencji. Kraje kandydujące, które nie zamknęły negocjacji w sprawie przystąpienia, zostaną zaproszone jako obserwatorzy.

24. Deklaracja w sprawie artykułu 2 Protokołu w sprawie skutków finansowych wygaśnięcia Traktatu EWWiS oraz w sprawie funduszu badawczego węgla i stali

Konferencja wzywa Radę do zapewnienia, na mocy artykułu 2 Protokołu, utrzymania systemu statystycznego EWWiS po wygaśnięciu Traktatu EWWiS do 31 grudnia 2002 roku oraz do wezwania Komisji do wydania odpowiednich zaleceń.

DEKLARACJE PRZYJĘTE PRZEZ KONFERENCJĘ DO WIADOMOŚCI

1. Deklaracja Luksemburga

Bez uszczerbku dla decyzji z dnia 8 kwietnia 1965 roku oraz zawartych w niej postanowień i możliwości dotyczących siedzib instytucji, organów i służb, rząd Luksemburga zobowiązuje się nie rościć sobie prawa do siedziby izb odwoławczych Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory przemysłowe), które pozostaną w Alicante, nawet gdyby izby te stały się izbami sądowymi w rozumieniu artykułu 220 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

2. Deklaracja Grecji, Hiszpanii i Portugalii w sprawie artykułu 161 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

Grecja, Hiszpania i Portugalia uzgodniły przejście do większości kwalifikowanej w artykule 161 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską na następującej podstawie: wyraz „wieloletnia” w trzecim akapicie oznacza, że perspektywa finansowa stosowana od 1 stycznia 2007 roku i dotyczące jej Porozumienie międzyinstytucjonalne będą miały czas trwania ten sam, co bieżąca perspektywa finansowa.

3. Deklaracja Danii, Niemiec, Niderlandów i Austrii w sprawie artykułu 161 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

W odniesieniu do Deklaracji Grecji, Hiszpanii i Portugalii w sprawie artykułu 161 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Dania, Niemcy, Niderlandy i Austria oświadczają, że Deklaracja ta pozostaje bez uszczerbku dla działań Komisji Europejskiej, w szczególności dla jej prawa inicjatywy.

